Mezinárodní komunistická strana

Il comunista – le prolétaire – el proletario – proletarian – programme communiste – el programa comunista – Communist Program

Zhodnocení bojů proti důchodové reformě ve Francii

Potřeba třídní orientace v proletářských bojích

Brožura Mezinárodní komunistické strany
Květen 2024

1

Mezinárodní komunistická strana

CO ODLIŠUJE NAŠI STRANU: Politická kontinuita, která sahá od Marxe a Engelse k Leninovi, k založení Komunistické internacionály a Komunistické strany Itálie; třídní boj Komunistické levice proti degeneraci Internacionály, boj proti teorii „socialismu v jedné zemi“ a stalinistické kontrarevoluci; odmítání všech lidových front a národních odbojových bloků; boj proti principům a praxi buržoazní demokracie, proti politice mezitřídní spolupráce a politické a odborové třídní kolaboraci, proti jakékoliv formě oportunismu a nacionalismu; obtížný úkol obnovy marxistické doktríny a revolučního orgánu par excellence – třídní strany – v kontaktu s dělnickou třídou a jejím každodenním bojem v opozici proti kapitalismu a buržoaznímu útlaku; boj proti osobnostní a volební politice, proti jakékoliv formě indiferentismu, chvostismu, movementismu či avanturistické praxi „ozbrojeného boje“; podpora jakéhokoli proletářského boje, který se rozchází se sociálním smírem a odmítá podřízení se mezitřídnímu kolaborantismu; podpora veškerého úsilí o reorganizaci proletářské třídy na základě ekonomického sdružování s perspektivou rozsáhlého obnovení třídního boje, proletářského internacionalismu a revolučního antikapitalistického boje.

ČTĚTE, ŠIŘTE, PŘIHLAŠTE SE K ODBĚRU TISKU MEZINÁRODNÍ KOMUNISTICKÉ STRANY!

- **«programme communiste»**
(Teoretický časopis ve francouzštině)
- **«le prolétaire»**
(Dvouměsíčník ve francouzštině)
- **«il comunista»**
(Dvouměsíčník v italštině)
- **«el programa comunista»**
(Teoretický časopis ve španělštině)
- **«el proletario»**
(Časopis ve španělštině)
- **Dodatek Venezuela k «el programa comunista»**
- **«Proletarian»**
(*Doplněk k «le prolétaire» v angličtině)*
- **«Communist Program»**
(Teoretický časopis v angličtině)

Pro předplatné a podmínky doručení nás prosím kontaktujte na našich e-mailových adresách.

Příloha k «programme communiste». Vytištěno námi v květnu 2024.

KORESPONDENCE

Francie: Programme, 15 Cours du Palais, 07000 Privas
Itálie: Il Comunista, C.P. 10835, 20110 Milano

E-mailové adresy:

leproletaire@pcint.org
ilcomunista@pcint.org
elprogramacomunista@pcint.org
proletarian@pcint.org

Web strany:
www.pcint.org

ŠÍŘENÍ BEZ OMEZENÍ

Nenárokujeme si žádné „duševní vlastnictví“, nemáme žádné „autorské právo“, které bychom museli hájit, a už vůbec ne zdůrazňovat „komerční vlastnictví“. Texty a články zveřejněné v této brožuře lze bez omezení šířit v elektronické nebo papírové podobě za podmínky, že nebude nic upravováno a že zdroj – webové stránky https://www.pcint.org – bude uveden a jednoznačně na něj odkázáno.

- OBSAH -

- **Předmluva** 3
- **Boj proti důchodové reformě ve Francii: Poučení z porážky** 5
- **Třídní metody, prostředky a cíle: o co vlastně jde?** 12
- **„Permanentní revoluce“ aneb permanentnost reformismu** 15
  („le prolétaire“; č. 548; březen-duben-květen 2023)
- **„Krajní“ levice: chvostismus a demokratický oportunismus** 21
- **Dost bylo manifestací-promenád!**
  Zvítězit může jen proletářský třídní boj! 22
  (Leták z 5. června 2023)
- **Ne úmyslnému klamání ohledně „sociálního dialogu“!**
  Ano proletářskému třídnímu boji! 24
  („Le prolétaire“; č. 548; březen-duben-květen 2023)
- **Tváří v tvář neúspěchu taktiky odborů existuje jediná alternativa:**
  antikapitalistický třídní boj! 26
  (Leták z 5. dubna 2023)
- **Po znovuobnovení mobilizace připravují odboroví předáci hnutí funus**
  Proletáři musí vzít boj do vlastních rukou! 27
  (Leták z 27. března 2023)
- **Tváří v tvář neúspěchu pacifistické a legalistické orientace kolaborantských organizací nejsou řešením izolované stávky nebo příležitostné blokády, ale všeobecný antikapitalistický třídní boj!** 29
  (Leták z 22. března 2023)
- **Taktika průtahů ze strany kolaborantských organizací vede pouze k porážce.**
  K vítězství vede jediné řešení: třídní boj! 31
  (Leták z 14. března 2023)
- **Tváří v tvář kapitalistům a jejich státu nestačí demonstrace-pochody nebo jednorázová blokáda ekonomiky: je třeba skutečného třídního boje!** 32
  (Leták z 3. března 2023; “le prolétaire”; č. 548; březen-duben-květen 2023)
- **Boj proti důchodovým „reformám“ a znovuobnovení třídního boje!** 34
  („le prolétaire“, č. 547, prosinec 2022 – leden/únor 2023)
- **Důchody, nezaměstnanost, inflace… Za obnovení třídního boje proti všem kapitalistickým útokům!** 37
  (Leták z 17. ledna 2023; “Le prolétaire”; č. 547; prosinec 2022–leden/únor 2023)
- **Vláda pokračuje v útocích, zatímco odbory boje izolují a sabotují** 38
  („le prolétaire“, č. 546, září-říjen-listopad 2022)

• **Už žádné rituální „akční dny“! Otevřený třídní boj proti šéfům a buržoaznímu státu!** 40
(Leták z 18. října 2022; “le prolétaire”; č. 546; září-říjen-listopad 2022)

Příloha

• **Nesmíme se chytit do pasti obrany veřejných služeb! Je třeba bojovat výhradně na třídním terénu!** 41
(„le prolétaire“, č. 527; leden–březen 2018)

Zásah policie proti stávkujícím ve Vitry - 13/03/2023

PŘEDMLUVA

Jako předmluvu uvádíme několik výňatků z článku ze dne 6. června s názvem *Třídní metody, prostředky a cíle: o co vlastně jde?*, který je reprodukován v této brožuře.

V současné situaci, po desetiletích kontrarevoluce, jsou klasické zbraně a metody boje proletariátem ignorovány, a to i tehdy, když je materiální silou společenských střetů nucen se jich spontánně chopit. Kolaborantské politické a odborové organizace, včetně těch takzvaně „bojovných“, které si „hrají na sociální dialog“, dělají vše pro to, aby tomu zabránily, někdy ve jménu rádoby efektivity, často ve jménu dodržování zákonů, které je třeba respektovat, aby se předešlo represím, vždy ve jménu posvátného principu demokracie: demonstrace musí zůstat pokojné, aby přilákaly co největší počet účastníků, je třeba se vyvarovat „excesů“, aby nevznikla možnost represe, stávky nesmí obtěžovat uživatele, pikety musí být pouze odrazující prostředkem či jakýmsi filtrem (ovšem nejlépe, když žádné nejsou), rozhodnutí na všeobecných shromážděních (dále VS) se musí přijímat tajným hlasováním a co možná nejvíce fragmentovaně (ještě „demokratičtější“ je, když se proletáři spokojí s tím, že budou poslouchat své odborové zástupce!). A na závěr je poslední zbraní referendum, jehož prostřednictvím by „občané“, tj. všechny třídy hozené dohromady, mohli vnutit svou vůli „vládcům“ a státu na základě volebních lístků.

Fakta ukazují, že tyto prostředky a metody ve skutečnosti boj oslabují, ba dokonce jej sterilizují a odsuzují k bezmocnosti.

Zápal boje je o to silnější, jeho razance o to větší, jeho síla a schopnost dosahovat solidarity a setkávat se s ní u ostatních proletářů o to mohutnější, a tudíž i jeho šance na úspěch o to vážnější, oč více se soustřeďuje na **obranu proletářských zájmů a pouze na ně**, tj. zájmů společných celé třídě těch „bez rezerv“, kteří nevlastní nic než svou pracovní sílu, kterou, aby dostali mzdu nezbytnou k životu, jsou nuceni prodávat nějakému šéfovi, jenž z jejího **vykořisťování** čerpá svůj zisk.

Coby vykořisťovaná třída mají proletáři zájmy, které jsou odlišné a protichůdné zájmům třídy vykořisťujících kapitalistů a jejich služebníků, jakož i zájmům středních a nižších tříd. Aby mohli hájit své zájmy, nesmí se proletáři nechat zastavit a odchýlit takzvanými „vyššími zájmy“ nebo „všeobecnými zájmy“, jako jsou zájmy podniku, lokální, regionální nebo národní ekonomiky: to jsou pouze zájmy kapitálu, tj. zájmy nepřátelské třídy, vykořisťovatelské třídy; hájit je nebo brát je v úvahu nelze než na úkor vykořisťované třídy, na úkor proletářských zájmů.

Mzda proti zisku, třída proti třídě!

Taková musí být perspektiva proletářů, nechtějí-li zůstat věčně podrobeni kapitalistům, chtějí-li mít možnost vymanit se z námezdního otroctví.

Ještě než se vůbec začne uvažovat o konečném cíli, který předpokládá revoluční

svržení kapitalistické moci a nastolení diktátorské moci proletariátu na troskách buržoazního státu, nezbytně to vyžaduje, aby se každodenní boje odporu, i ty elementární, řídily odpovídajícími metodami, prostředky a cíli: aby tudíž posilovaly proletáře a oslabovaly kapitalistické šéfy a jejich stát.

Boj, který neohrožuje zisky nebo nenarušuje hladký chod ekonomiky a fungování státu, boj, jehož cílem je apelovat na „*veřejné mínění*“ nebo aby mu vláda „*naslouchala*“, není bojem třídního charakteru; není vůbec bojem, nýbrž pouhým procesím, obdobně jako při absurdních náboženských procesích pořádaných s cílem orodovat u nějakého svatého.

Naopak, je to pouze uplatnění třídní síly proletariátu, čímž lze nastolit příznivý poměr sil proti šéfům, buržoazní třídě jako celku a jejímu státu.

Za tímto účelem je nezbytné poukázat na metody a prostředky, které umožní organizaci a mobilizaci proletariátu dosáhnout takového příznivého poměru sil:

– vytvoření co nejvíce sjednocující platformy požadavky.

– stávka bez předem stanovené délky trvání, bez předchozího upozornění a bez dodržování tzv. „minimální služby“.

– řízení stávky stávkovým výborem zvoleným na všeobecném shromáždění a jemu také zodpovídajícímu se, nikoliv ustaveným odborovými byrokraty, a nezávislým na vlivu kolaborantských organizací; účast všech pracujících na organizaci a průběhu stávky.

– organizace účinných a masivních piketů před podniky, které by zabránily vstupu stávkokazů, a tím skutečně zablokovaly veškerou činnost a umožnily by odolat policejním zásahům.

– usilování o aktivní solidaritu ostatních proletářů (nikoliv „veřejnosti“ nebo „uživatelů“ či všech tříd hozených dohromady), zejména proti policejní a soudní represi, a o co nejširší rozšíření stávky.

V této brožuře přebíráme obsah brožury vydané francouzskými soudruhy v červnu 2023: *Bilan de la lutte contre la réforme des retraites. Nécessité d'une orientation de classe dans les luttes prolétariennes* (k dispozici na webových stránkách strany: https://www.pcint.org).

Červenec 2023

Boj proti důchodové reformě ve Francii Poučení z porážky

Právě nedávno probíhalo několikaměsíční rozsáhlé hnutí proti vládnímu projektu „důchodové reformy“ (v podstatě útoku): statisíce, ne-li miliony lidí demonstrovaly a desetitisíce či statisíce lidí několikrát stávkovaly. Navzdory svému rozsahu však i toto hnutí skončilo opět neúspěchem. Je nanejvýš důležité pochopit příčiny tohoto neúspěchu, abychom se je mohli pokusit odbourat, pokud nechceme, aby v budoucích bojích vedly ke stejnému výsledku.

V bohatších kapitalistických zemích byl v průběhu desetiletí vytvořen více či méně významný systém „sociální ochrany“, jehož cílem v podstatě bylo udržet sociální smír částečným snížením nejistoty poměrů proletářů. Tyto různé sociální dávky nejsou nějakým darem buržoazního státu; tvoří to, čemu se říká „společenská mzda“ neboli „odložená mzda“: jde o část mzdy, kterou šéf nevyplácí svému zaměstnanci, ale která jde do tohoto systému a v případě potřeby se přerozděluje ve formě různých dávek. Šéfové se vždy domnívají, že platí svým zaměstnancům příliš mnoho, a neustále se snaží mzdy snižovat; snížení odložené mzdy (v jazyce šéfů nazývané „sociální výdaje“) je poměrně jednoduchý a téměř bezbolestný (v krátkodobém horizontu) způsob, jak snížit mzdy. Jde však o principiálně protiproletářský útok, proti němuž je třeba bojovat jako proti takovému – a to ne jako proti „protidemokratickému“ kroku, proti kterému je třeba bojovat demokratickými a mezitřídními metodami (referendem, obracením se na parlamentní instituce) ve jménu „sociální spravedlnosti“; tato je pouze iluzí: v kapitalismu a dokud nebude kapitalismus svržen, záleží pouze na poměru sil mezi znepřátelenými třídami.

Buržoové mají za to, že sociální náklady jsou překážkou dobrých výsledků jednotlivých podniků a omezují jejich zisky, a navíc, že sumy na ně vynakládané, vzhledem k tomu, že jsou určeny na sociální účely, tedy nikoliv na produkci („vynakládáme šílené množství peněz na minimální sociální dávky“ – Macron, 12. 6. 2018), představují znevýhodnění v mezinárodní konkurenci: tím, že tlačí dolů průměrnou míru zisku ekonomiky, zeslabují schopnost investic v jiných odvětvích. V době krize nebo ekonomických potíží se buržoové snaží tyto sociální náklady snížit a přesměrovat je k jejich cíli. A výdaje na důchody tvoří důležitou část těchto nákladů. Proto byla téměř všude, od Číny po Brazílii, od Švédska po Francii atd. přijata nebo se připravují různá opatření, která mají za cíl zaútočit na důchody a snížit zátěž důchodů pro ekonomiku, zejména zvýšením věku odchodu do důchodu: například ve Švédsku, kde nové politické špičky pracují na postupném omezení sys-

tému sociální ochrany, který z této země učinil ukázkový příklad „sociálního státu“, se věk pro nárok na základní důchod od roku 2026 postupně zvýší na 67 let.

Podle reportu Comité d'Orientation des Retraites (COR; Rada pro důchodovou politiku), ze září 2022, byla Francie v roce 2017 za Itálií, coby zemí OECD, jejíž podíl HDP věnovaný na výdaje na důchody (soukromé i veřejné) byl nejvyšší: 13,9 %, resp. 16,7 %; zatímco v Německu to bylo 11 %, ve Španělsku 11,2 %, v USA 12,4 %, ve Spojeném království 10,8 % atd. Taková míra je pro francouzskou buržoazii neúnosná!

Trocha historie

V roce 1983 schválila levicová vláda Socialistické strany a Francouzské komunistické strany důchod v 60 letech za 37,5 let placených příspěvků, přičemž od roku 1945 byl důchodový věk stanoven na 65 let. Šlo o dlouholetý dělnický požadavek, který byl v roce 1974 součástí „společného vládního programu“; Mitterrand ve svých „110 návrzích“ jako socialistický kandidát pro prezidentské volby roku 1981 stanovil dokonce odchod do důchodu pro ženy v 55 letech, ale od tohoto slibu bylo rychle upuštěno.

Od přechodu k „úsporným opatřením“ v témže roce 1983 se terčem administrativy stane celkový důchod v 60 letech a důchody nebudou valorizovány podle inflace, aby se snížila zátěž zaměstnavatelů. Následně budeme svědky dalších útoků na důchody ze strany levicových či pravicových vlád v souladu s „reformami“, které plánovala vláda socialisty Rocarda v roce 1991; ty často vedly k rozsáhlým bojovým hnutím; zde se musíme zastavit, abychom současné hnutí viděli ve správném světle.

– **Na podzim roku 1995** oznámila nově zvolená vláda za Chiracova prezidentování projekt (známý jako „Juppého plán“) na zrušení „zvláštních důchodových systémů“, které byly dosud přiznávány určitým strategickým kategoriím pracovníků (železnice, energetika atd.), zvýšení počtu odpracovaných let pro odchod do důchodu pro pracující ve veřejném sektoru (jak bylo provedeno pro soukromý sektor v roce 1993, aniž by to vyvolalo jakoukoli reakci odborů, prostřednictvím Balladurovy reformy, která vedla ke snížení důchodů v průměru o 6 %), souběžně s reformou sociálního zabezpečení a „reformou“ SNCF spočívající ve zrušení desítek tisíc pracovních míst pro železničáře; tento Juppého plán byl poté podpořen vedením Francouzské demokratické konfederace práce (CFDT) a Socialistickou stranou. To vyvolalo silnou reakci: masové demonstrace (jejichž vrcholem byly prosincové demonstrace s více než 2 miliony účastníků po celé zemi) a především tvrdou stávku na železnici a v pařížské hromadné dopravě (RATP): 3 týdny stávek s okupacemi hlavních nádraží a úplnou blokádou železniční dopravy v celé zemi, s masivními výpravami stávkujících železničářů snažících se zapojit do stávky i další podniky, jako je pošta atd. Hnutí zasáhlo také školství, energetiku atd. Vláda nakonec svůj plán na zrušení zvláštních důchodových systémů a reformu SNCF stáhla a odbory žádaly ukončení hnutí, ačkoli část plánu týkající se sociálního zabezpečení zůstala nedotčena. Stávkující železničáři, kteří byli proti ukončení hnutí a chtěli dosáhnout úplného stažení „Juppého plánu“, vzdorovali už jen několik dní.

– **Na jaře 2003** byl vytvořen „*Intersyndicale*“ („kartel“ tvořený největšími odborovými federacemi), který sdružoval většinu odborů, s cílem usměrnit odpor proti nové reformě (Fillonův plán), jejímž stěžejním bodem bylo zvýšení počtu přispívaných let, a to formou ojedinělých dnů akce (celkem jich mělo být 5), na nichž se však sešlo několik set tisíc lidí; během těchto bojů CFDT dosáhla dohody s vládou a z hnutí vycouvala, zatímco Všeobecné konfederaci práce (CGT) se podařilo zarazit stávky u SNCF. Motorem hnutí pak byl sektor veřejného školství, kde stávky trvaly několik týdnů, někdy až 3 měsíce!!!, přičemž mnozí stávkující marně vyzývali odbory k vyhlášení generální stávky.

– **V roce 2010** odstartovala Sarkozyho-Fillonova vláda svůj plán na definitivní pohřbení důchodu v 60 letech. „*Intersyndicale*“, který sdružuje všechny odborové svazy, obnovil taktiku opakovaných dnů akce: od března jich bude 14; počínaje zářím se na nich několikrát sejde i hodně přes milion lidí (a to i podle policejních dat); do hnutí se v té době masivně zapojili mladí lidé (zejména středoškoláci…), zatímco obnovované stávky se rozšířily na některá odvětví (železniční doprava, rafinerie, popeláři, řidiči kamionů…). Po hlasování o zákonu, který mimo jiné zvýšil věk odchodu do důchodu na 62 let, však „*Intersyndicale*“ poté co zorganizoval poslední den akce-funusu v sobotu (tedy bez stávky), nechal, aby se stávky vyčerpaly, a tímto hnutí ukončil.

– **V zimě 2019–2020** reagovalo na plán důchodové reformy Macronovy vlády silné hnutí; jeho motorem byla „obnovovaná stávka“ v SNCF a v pařížské dopravě, která se táhla 49 dní, ale postupně slábla a kvůli své izolaci se stala marginální; na rozdíl od roku 1995 nedošlo k okupacím nádraží a pikety nebyly nikdy účinné, což znamená, že železniční doprava nebyla nikdy zcela zablokována; naproti tomu u pařížských autobusáků došlo ke skutečným piketům, které však byly systematicky rozháněny policejními zásahy.

„*Intersyndicale*“ (jehož součástí nebyla CFDT, která víceméně souhlasila s vládní reformou), který nechal, aby se tato stávka vyčerpala, pokračoval ve svolávání opakovaných dnů akce (celkem 9) se značným počtem účastníků, který však po prvním dni, kdy se sešlo téměř milion protestujících, neustále klesal. Motorem boje se i tentokrát stal sektor veřejného školství. Nakonec to bylo vypuknutí pandemie, které ukončilo skomírající hnutí (zároveň i reformu). Zajímavým rysem tohoto hnutí byla přítomnost četných „mezioborových“ struktur (které se objevovaly nesměle již v roce 2010), jejichž tendencí bylo organizovat boj zdola. Tyto struktury odrážely široce pociťovanou potřebu překročit limity akcí odborů; můžeme zmínit koordinaci mezi stávkujícími SNCF a pařížského dopravního podniku RATP a existenci „AG interpro“ (Všeobecná mezioborová shromáždění) v několika městech. V Toulouse bylo zřízeno „společné AG“, které organizovalo akce i v okrajových částech města a centralizovalo místní nebo odvětvové AG. Tyto různé struktury, vedené z velké části právě krajně levicovými skupinami, však omezovaly svou činnost na sekundování „*Intersyndicale*“ (v Toulouse nám bylo řečeno, že úkolem AG není mobilizovat pracující, neboť to je věcí odborů, tak činit!).

„Národní koordinace“ – mrtvě zrozená – pomýšlela pouze na vyvíjení tlaku na „*Intersyndicale*“, aby přijala bojovnější taktiku…

– V roce 2016 byla stejná taktika odborů použita během hnutí proti zákonu El Khomri (neboli „loi travail“, tj. pracovnímu zákonu) Vallsovy vlády, který napadal některá ustanovení zákoníku práce: 10 dnů akce, od března do června, přičemž v květnu vypukly obnovované stávky řidičů kamionů, u SNCF, v přístavech a rafineriích. Policejní represe proti demonstracím byly obzvláště tvrdé díky výjimečnému stavu zavedenému po islamistických útocích a kvůli četným střetům spojených s přítomností tzv. anarchistických „černých bloků“ (black blocks). Na sídlo CFDT (která se hnutí nezúčastnila) zaútočila asi stovka zakuklenců se vzkazem: „už dost zrady“. Zákon bude přijat díky článku 49.3 (článek dovoluje vládě přijmout zákon, aniž by o něm Národní shromáždění hlasovalo).

– Rok 2006: opačný příklad? Současní protestující se často odvolávají na příklad roku 2006, kdy byl pod tlakem pouličních demonstrací fakticky zrušen již přijatý zákon. Na tento předchozí jev je skutečně třeba poukázat, ale je nutné si uvědomit, co se tehdy stalo. Jako odpověď na přání zaměstnavatelů si Villepinova vláda vytkla za cíl přimět zaměstnance k větší prekarizaci (Parisot, tehdejší předseda svaz zaměstnavatelů MEDEF: „Láska a život jsou nejisté, proč by neměla být nejistá i práce?“). V létě 2005 zavedla „zákon o novém pracovním poměru“ („contrat nouvelles embauches“, CNE), který ve skutečnosti směřoval ke zrušení smluv na dobu neurčitou, na což odbory nereagovaly jinak než marnými právními kroky. Na základě tohoto vývoje vyhlásil Villepin v únoru 2006 zákon proti mladým lidem nazvaný „rovné šance“, jehož stěžejním počinem byla „smlouva prvního zaměstnání“ („contrat premičre embauche“, CPE), která mimo jiné stanovovala nižší ohodnocení a prekarizované podmínky pro mladé lidi pod 26 let. Velmi důležitá byla mobilizace studentů a středoškoláků proti tomuto plánu, kterou vedla „národní studentská koordinace“ (stávkovalo více než 80 univerzit), doprovázená rozsáhlými demonstracemi. Koordinace se dožadovala nejen stažení CPE, ale celého zákona, jakož i CNE a spolu s tím i dalších požadavků namířených proti prekérním poměrům, jako je například legalizace nelegálních imigrantů, jakož i dalších požadavků, které byly více zájmově ohraničené. Tváří v tvář tomuto nekontrolovanému hnutí se do hry zapojily velké odborové svazy; ty vyhlásily dny akce provázené masovými demonstracemi a tím se ujaly vlády nad hnutím a jeho řízení. To umožnilo vládě, která se obávala ohrožení sociálního smíru – v době, kdy od vzpour na předměstích uplynulo sotva několik měsíců a kdy policejní orgány varovaly před rizikem nových nepokojů v dělnických čtvrtích –, prohlásit, že podmínky pro aplikaci CPE nejsou splněny. Odbory, viditelně v součinnosti, pak vyhlásily ukončení hnutí, přestože další požadavky nebyly splněny…

Vidíme, jak během všech těchto let různá hnutí boje, která jsme právě zrekapitulovali, ačkoli byla masová, narážela vždy na stejnou překážku: na **sabotáž** velkých odborových svazů související s jejich závazkem bránit sociální smír, přičemž poloviční úspěch v roce 2006 lze

vysvětlit strachem buržoazie z nekontrolovatelné eskalace sociálního napětí. V roce 2023 byla překážka tatáž a onen strach byl pryč…

Hnutí roku 2023

Jedním z opatření, které Macron předložil během své volební kampaně, bylo obnovení důchodové reformy a zvýšení věku odchodu do důchodu na 65 let; nakonec tento plán ponechá věk 64 let. Proti tomuto plánu se postaví „Intersyndicale“ za účasti CFDT, jejíž vedení se chtělo profilovat jako privilegovaný partner nové vlády; na svém kongresu v červnu 2022 bylo připraveno akceptovat zvýšení věku odchodu do důchodu, ale tváří v tvář silnému odporu muselo ustoupit.

„*Intersyndicale*“ svolá na 19. ledna „den akce“ na protest proti tomuto záměru. Navzdory očekáváním vlády a odborů byla účast masová a okamžitě dosáhla nebo překonala rekordní počty z let 1995 a následně 2010, kterých bylo v celé zemi dosaženo během několika týdnů či měsíců. Navíc odpor proti plánu a podpora hnutí byly a zůstaly po celou dobu velmi silné. To donutilo „*Intersyndicale*“ obnovit svou taktiku opakovaných dnů akce – bude jich deset – a zároveň „radikalizovat“ svůj způsob vyjadřování, zejména požadováním stažení celého záměru, což na počátku ani nepožadoval. Pod tlakem pracujících dokonce vyzval k „blokádě“ země 7. března, samozřejmě aniž by v tomto smyslu cokoli organizoval, nicméně ponechal některým sektorům možnost zahájit obnovované stávky, budou-li si to přát. Když policie a soudy zaútočily na stávkující (nařízený návrat do práce a rozhánění piketů u rafinerií), spokojil se s planými protesty a právními kroky; dělal vše pro to, aby demonstrace probíhaly pokojně (za což dostával vládní gratulace), aniž by se jakkoli postavil proti policejním represím vůči demonstrantům, když onen pokojný charakter začal být zpochybňován. Celkově řídil mobilizaci s ohledem na průběh parlamentní činnosti a balamutil proletáře vidinou vstřícného hlasování poslanců proti návrhu zákona, poté Ústavní radou a následně i možností referenda; spoléhaje se na demokratické iluze, nasadil všechny praktiky parlamentního cirkusu s cílem odvrátit jakoukoli vyhlídku na skutečnou třídní konfrontaci s vládou.

Stávky

Ony „dny akce“ nebyly dny generální stávky (toto výrazivo odbory stejně nikdy nepoužily): mnozí zaměstnanci, kteří mohli, si vzali den nebo půlden dovolené; pro jiné (ve školství, na různých úřadech atd.) však představovaly skutečnou stávku; v některých odvětvích se stávkovalo několik dní po sobě, nebo se jednalo i o obnovované stávky delšího trvání. Týkalo se to zejména pařížských popelářů, rafinerií, zaměstnanců přístavů, pařížské dopravy, železničářů – tedy odvětví, která tradičně vykazují bojovnost.

Je třeba říci pár slov o stávkách v energetice (EDF) a plynárenství (Engie, dříve GDF). Jde o velmi „aristokratické“ prostředí: dobré platy, dobré pracovní podmínky, různé benefity; zaměstnanecká rada EDF je nejbohatší ve Francii – velký podnik uvnitř podniku s 5 000 zaměstnanci (v EDF je cca 160 tisíc zaměstnanců), je to skutečné a nefalšované podhoubí oportunismu. Nejtěžší práce jsou zadávány subdodavatelům, kteří nemají vůbec stejné

podmínky, ať už mzdové nebo jiné. Jeden by tam nečekal velkou bojovnost; přesto odbory během dnů akce hlásí stávky, které mají vyšší účast než v roce 2019 (více než 40 % všech zaměstnanců, a to včetně manažerů, což vedení potvrdilo v polovině března); v několika městech došlo k případům „divokého" přerušení dodávky elektřiny, tedy k akcím, k nimž se odbory (samozřejmě!) nehlásí. „Kdybychom chtěli, mohli bychom (…) způsobit blackout. Samozřejmě to není na pořadu dne. Jsme profesionálové a víme, že by to mělo vážné následky." (prohlášení vedoucího představitele odborové organizace CGT-Energie pro Reporterre, leden 2020)…

Stejně jako ve všech podobných bojích po celá desetiletí se mobilizovali především zaměstnanci veřejné správy (s výjimkou rafinerií a do jisté míry řidičů kamionů některých velkých přepravních společností); například v Paříži nestávkovali popeláři soukromých společností jako jejich kolegové z obecních společností. Kromě toho v odvětvích státní sféry, jako je pošta, kde přesto existovala určitá tradice boje, byl počet stávkujících velmi nízký. Zaměstnanci v největších průmyslových podnicích (automobilový, letecký, ocelářský atd.), stejně jako zaměstnanci v malých podnicích, zůstávali zpravidla na okraji hnutí, ačkoli na různých místech proběhly lokální stávky (např. téměř tříměsíční stávka dělnic v textilním podniku VertBaudet v Lille, jejichž piketovou linii rozehnala policie). Částečně se to vysvětluje tím, že je obtížnější stávkovat v továrnách a soukromých podnicích, kde je „despotismus šéfů" silnější; ale také a především tím, že nejpalčivějším problémem pro proletáře v soukromém i veřejném sektoru je mzda.

Před vypuknutím hnutí proběhlo na podzim a začátkem zimy 2022 několik stávek týkajících se této problematiky; mezi nejvýznamnější patřilo přerušení práce několika tisíc dělníků v Peugeotu (Stellantis), stávky v rafineriích a ropných skladech, třítýdenní stávky v 11 z 18 jaderných elektráren (za zvýšení mezd o 200 eur měsíčně pro všechny), divoká stávka dispečerů SNCF během vánočních svátků. Odbory si však samozřejmě dávaly pozor, aby nepředložily jakoukoli plošnou platformu požadavků, v níž by zvýšení mezd hrálo významnou roli; v podstatě jediným požadavkem bylo zrušení plánu a poté zákona o důchodech.

Další bod, který stojí za zmínku: relativně nízký počet vzniklých „mezioborových" struktur ve srovnání s rokem 2019. Zdá se, že mnohé z těchto mezioborových AG nejsou ničím jiným než hlásnou troubou některých odborů (SUD, učitelské odbory); i tam, kde tomu tak není, tyto AG „přirozeně" odpovídají orientaci „*Intersyndicale*". Takzvaná „síť za generální stávku" iniciovaná jednou trockistickou skupinou, která měla sjednotit mezioborové struktury s cílem dotlačit „*Intersyndicale*" k tomu, aby se vydal právě tímto směrem (což je absurdní snaha), ztroskotala. Poněkud podrobnější kritiku některých takzvaných „krajně levicových" skupin provedeme až dále. Ty se většinou spokojily s následováním orientace „*Intersyndicale*" a vystačily si přinejlepším s nesmělou kritikou; tento projev chvostismu lze vysvětlit jejich stále větším začleněním do odborové byrokracie. Věnujme se jen dvěma aspektům, které se v jejich projevech během tohoto hnutí často objevovaly.

Politická krize? Některé skupiny neváhaly hovořit o politické krizi (ba dokonce o „předrevoluční“ situaci!), která by mohla ohrožovat přežití vlády nebo institucí Páté republiky; poukazovaly na potíže vlády v parlamentu, která byla kvůli jen relativní většině nucena uzavírat dohody s pravicovými poslanci (Republikáni). Znovu se to stalo i tentokrát: návrh zákona byl připraven s republikány v Senátu.

Část poslanců Republikánů však tuto dohodu odmítla; aby neriskovala propadák v podobě zamítavého hlasování, rozhodla se vláda přijmout návrh zákona bez hlasování (tj. podle článku 49 odst. 3 ústavy), a to k velkému pohoršení těch, kteří s důvěrou v parlamentní instituce doufali v hlasování proti tomuto návrhu zákona a kteří tento postup odsoudili jako „nedemokratický“.

Je třeba si připomenout, že všechny buržoazní ústavy jsou sepsány tak, aby vycházely vstříc výkonné moci státu, a nikoli aby vyjadřovaly „svrchovanost lidu“: vzhledem k tomu, že „lid“ se skládá z několika tříd s různými a protichůdnými zájmy, je tato svrchovanost lidu pouze fikcí, jež slouží k zastření svrchovanosti vládnoucí třídy: tato krize byla ve skutečnosti ve své podstatě krizí iluzí o buržoazní demokracii, iluzí sdílených a rozšiřovaných i mnohými pseudorevolucionáři. Tyto iluze, vždy vyvracované a vždy znovu se objevující, však mají tvrdý kořínek, neboť jsou neustále živeny všemi buržoazními silami a institucemi…

Mýtus generální stávky

V roce 1995 bylo oblíbeným heslem demonstrantů „Všichni společně!“; v roce 2006 studentská koordinace vyhlásila výzvu ke generální stávce; v roce 2003 stávkující pořádali průvody s heslem „Generální stávka!“ atd. Je přirozené, že proletáři, vědomi si síly v počtu a potenciální schopnosti zastavit kapitalistickou ekonomiku, usilují o generální stávku.

Na základě této více než oprávněné aspirace různé politické skupiny „krajní levice“ činí z generální stávky rozhodující zbraň, která by umožnila vybojovat požadavky pracujících. Ve skutečnosti tomu tak není; úspěch generální stávky, stejně jako každé jiné stávky, závisí především na orientaci a cílech těch, kteří ji vedou: jde o skutečně **třídní** zájmy proletářů, nebo o zájmy a cíle **mezitřídní** a **národní**, tj. demokratické?

Příklad z května a června 1968 ukazuje, že kolaborantské vedení odborů je synonymem sabotáže boje. Tehdy proběhla největší generální stávka dělnického hnutí ve Francii (a v Evropě): 8 až 10 milionů stávkujících, desítky tisíc obsazených podniků, i těch nejmenších, hnutí, které trvalo dva měsíce… a přesto byly její výsledky minimální, mnohem horší než stávkového hnutí v červnu 1936, kdy bylo stávek mnohem méně; 40hodinový pracovní týden získaný v roce 1936 a zrušený v rámci příprav na válku nebyl v roce 1968 obnoven; reformy zdravotnictví a sociálního zabezpečení, kvůli nimž odbory v roce 1967 svolaly dvě generální stávky, nebyly dotčeny; snížení věku odchodu do důchodu na 60 let nebylo dosaženo atd. Dosažené zvýšení mezd bylo o několik měsíců později pohlceno inflací. Obrovská síla, která se na pracovištích zformovala proti šéfům, se nepromítla do vyjednávání, protože samozvaní „zástupci pracujících“, odboroví předáci, byli ve skutečnosti jako správní reformátoři především **obhájci zájmů francouzského kapitalismu**,

nikoliv zájmů pracujících. A když tehdy dělníci Renault Billancourt odmítli dohody z Grenelle, které vypracovali šéfové, odbory a vláda, nezbylo jim než doufat v nová vyjednávání vedená stejnými lidmi, která by tyto dohody alespoň trochu vylepšila. Budoucí generální stávka ponechaná v rukou organizací sabotujících boje může být jen mrtvě narozeným dítětem.

Na závěr

Ve Francii i jinde čekají pracující nové boje, včetně těch o důchody. Tento přehled umožňuje pochopit, že rozhodující v těchto bojích nejsou počty jako takové, ale skutečnost, že boj, ať už velký nebo malý, je veden na třídní linii, tj. za výlučnou obranu proletářských zájmů, a to metodami a prostředky třídního charakteru a tudíž nezávislou organizací, v rozchodu s orientací na politiku spolupráce mezi třídami politických a odborových organizací, které praktikují třídní spolupráci s buržoazií a jejím státem.

V boji proti kapitalistům a celému jejich systému vykořisťování a útlaku neexistuje jiná realistická perspektiva než všeobecné znovuobnovení třídního boje.

21. květen 2023

Třídní metody, prostředky a cíle: o co vlastně jde?

V současné situaci, po desetiletích kontrarevoluce, jsou klasické zbraně a metody boje proletariátem ignorovány, a to i tehdy, když je materiální silou společenských střetů nucen se jich spontánně chopit. Kolaborantské politické a odborové organizace, včetně těch takzvaně „bojovných“, které si „hrají na sociální dialog“, dělají vše pro to, aby tomu zabránily, někdy ve jménu rádoby efektivity, často ve jménu dodržování zákonů, které je třeba respektovat, aby se předešlo represím, vždy ve jménu posvátného principu demokracie: demonstrace musí zůstat pokojné, aby přilákaly co největší počet účastníků, je třeba se vyvarovat „excesů“, aby nevznikla možnost represe, stávky nesmí obtěžovat uživatele, pikety musí být pouze odrazující prostředkem či jakýmsi filtrem (ovšem nejlépe, když žádné nejsou), rozhodnutí na všeobecných shromážděních (dále VS) se musí přijímat tajným hlasováním a co možná nejvíce fragmentovaně (ještě „demokratičtější“ je, když se proletáři spokojí s tím, že budou poslouchat své odborové zástupce!). A na závěr je poslední zbraní referendum, jehož prostřednictvím by „občané“, tj. všechny třídy hozené dohromady, mohli vnutit svou vůli „vládcům“ a státu na základě volebních lístků.

Fakta ukazují, že tyto prostředky a metody ve skutečnosti boj oslabují, ba

dokonce jej sterilizují a odsuzují k bezmocnosti.

Zápal boje je o to silnější, jeho razance o to větší, jeho síla a schopnost dosahovat solidarity a setkávat se s ní u ostatních proletářů o to mohutnější, a tudíž i jeho šance na úspěch o to vážnější, oč více se soustřeďuje na **obranu proletářských zájmů a pouze na ně**, tj. zájmů společných celé třídě těch „bez rezerv“, kteří nevlastní nic než svou pracovní sílu, kterou, aby dostali mzdu nezbytnou k životu, jsou nuceni prodávat nějakému šéfovi, jenž z jejího **vykořisťování** čerpá svůj zisk. Coby vykořisťovaná třída mají proletáři zájmy, které jsou odlišné a protichůdné zájmům třídy vykořisťujících kapitalistů a jejich služebníků, jakož i zájmům středních a nižších tříd. Aby mohli hájit své zájmy, nesmí se proletáři nechat zastavit a odchýlit takzvanými „vyššími zájmy“ nebo „všeobecnými zájmy“, jako jsou zájmy podniku, lokální, regionální nebo národní ekonomiky: to jsou pouze zájmy kapitálu, tj. zájmy nepřátelské třídy, vykořisťovatelské třídy; hájit je nebo brát je v úvahu nelze než na úkor vykořisťované třídy, na úkor proletářských zájmů.

Mzda proti zisku, třída proti třídě! Taková musí být perspektiva proletářů, nechtějí-li zůstat věčně podrobeni kapitalistům, chtějí-li mít možnost vymanit se z námezdního otroctví. Ještě než se vůbec začne uvažovat o konečném cíli, který předpokládá revoluční svržení kapitalistické moci a nastolení diktátorské moci proletariátu na troskách buržoazního státu, nezbytně to vyžaduje, aby se každodenní boje odporu, i ty elementární, řídily odpovídajícími metodami, prostředky a cíli: aby tudíž posilovaly proletáře a oslabovaly kapitalistické šéfy a jejich stát. Boj, který neohrožuje zisky nebo nenarušuje hladký chod ekonomiky a fungování státu, boj, jehož cílem je apelovat na „*veřejné mínění*“ nebo aby mu vláda „*naslouchala*“, není bojem třídního charakteru; není vůbec bojem, nýbrž pouhým procesím, obdobně jako při absurdních náboženských procesích pořádaných s cílem orodovat u nějakého svatého.

Naopak, je to pouze uplatnění třídní síly proletariátu, čímž lze nastolit příznivý poměr sil proti šéfům, buržoazní třídě jako celku a jejímu státu. Za tímto účelem je nezbytné poukázat na metody a prostředky, které umožní organizaci a mobilizaci proletariátu dosáhnout takového příznivého poměru sil:

- vytvoření co nejvíce sjednocující platformy požadavky
- stávka bez předem stanovené délky trvání, bez předchozího upozornění a bez dodržování tzv. „minimální služby“
- řízení stávky stávkovým výborem zvoleným na všeobecném shromáždění a jemu také zodpovídajícímu se, nikoliv ustaveným odborovými byrokraty, a nezávislým na vlivu kolaborantských organizací; účast všech pracujících na organizaci a průběhu stávky
- organizace účinných a masivních piketů před podniky, které by zabránily vstupu stávkokazů, a tím skutečně zablokovaly veškerou činnost a umožnily by odolat policejním zásahům
- usilování o aktivní solidaritu ostatních proletářů (nikoliv „veřejnosti“ nebo „uživatelů“ či všech tříd hozených dohromady), zejména proti policejní a soudní represi, a o co nejširší rozšíření stávky

Všeobecné třídní požadavky se musí shodovat s následujícími principy:

Obrana mezd

- Všeobecné zvýšení mezd a důchodů pro všechny pracující, přičemž největší pro nejhůře placené kategorie, aby nebyly nuceny dělat přesčasy!

- Zvýšení minimální mzdy a všech sociálních minim! Žádné výplaty pod úrovní minimální mzdy!
- Plná mzda pro nezaměstnané a propuštěné!
- Drastické zkrácení pracovní doby pro všechny při stejné mzdě bez ohledu na kategorii, odvětví nebo pracovní povinnosti!
- Snížení věku odchodu do důchodu, přičemž nižší pro těžce pracující a pro ženy z řad proletariátu!
- Proti prekarizované práci, převedení smluv na dobu určitou na smlouvy na dobu neurčitou!

Proti regulaci imigrace

- Ne konkurenci mezi domácími proletáři a z řad přistěhovalců!
- Za stejnou práci, stejnou mzdu pro domácí i zahraniční proletáře!
- Svoboda pohybu pro všechny pracující a jejich rodiny!
- Legalizace všech migrantů bez dokladů!
- Ne kriminalizaci pomáhání „ilegálním imigrantům“!
- Ne vyhošťování!
- Uzavření všech detenčních center, propuštění všech migrantů a těch bez dokladů!

Obrana životních a pracovních podmínek

- Ne zvyšování intenzity a délky pracovního dne!
- Proti škodlivému pracovnímu prostředí, ne zvyšování pracovního rytmu!
- Proti veškeré diskriminaci na základě věku, pohlaví, národnosti!
- Proti všem formám despotismu a šikany na pracovišti a ve společnosti!
- Za třídní solidaritu všech proletářů nad hranicemi kategorií a podniků!
- Proti všem krokům omezujícím využití stávek!
- Ne podřizování proletářských zájmů požadavkům podniku a trhu!
- Za znovuzrození proletářských organizací boje nezávislých na aparátech a praktikách mezitřídního kolaborantismu!
- Proti všem formám mezitřídní spolupráce mezi proletáři a šéfy, mezi vykořisťovanými a vykořisťovateli!
- Za znovuvytvoření třídních odborů!

Nejedná se o podrobný seznam požadavků (požadavky jsme nijak kvantitativně nespecifikovali), ale o nikoliv vyčerpávající souhrn obecných bodů vymezujících linii třídního boje, na jejímž základě je možné celkové hnutí proletariátu. Je jasné, že se stále jedná pouze o **defenzivní boj** proti kapitalistickému vykořisťování; tento defenzivní boj je však nezbytný, než nabudeme síly přejít do **ofenzivy**, tj. **revolučního boje proti kapitalismu**: právě v tomto boji, který se stane „***válečnou školou komunismu***“ (Engels), totiž proletariát objeví své třídní zbraně a vytvoří svou jednotu boje za revoluci.

6. červen 2023

„Permanentní revoluce“ aneb permanentnost reformismu

„Révolution Permanente“ (RP, česky Permanentní revoluce) je nová trockistická organizace, která je velmi aktivní v současných bojích a její veřejný projev se zdá být bojovnější než projevy tradičních trockistických organizací, jako je Nouveau Parti anticapitaliste (Nová antikapitalistická strana), Lutte Ouvričre (Dělnický boj), Parti ouvrier indépendant/Parti ouvrier indépendant démocratique (Nezávislá dělnická strana/Nezávislá demokratická dělnická strana, dvě konkurenční strany vycházející z „lambertismu“, ultra-oportunistického trockistického proudu). Jak je tomu ve skutečnosti?

RP vznikla jako samostatná organizace v prosinci loňského roku (2022); předtím byla součástí NPA jako „levicová“ tendence, kterou v roce 2010 vytvořili aktivisté „Trockistické frakce za Čtvrtou internacionálu“ (Fraction trotskyste – Quatričme Internationale, zkráceně FT-QI), mezinárodní asociace trockistických organizací působících především v Latinské Americe, jejíž nejvýznamnější sekcí je argentinská strana Partido de los Trabajadores Socialistas (Socialistická dělnická strana, zkr. PTS) (1). Tato tendence, jakožto „Courant communiste révolutionnaire (CCR)“, byla tedy více než 12 let součástí NPA, aby jí „*přetvořila*“ a ta se tak stala „*nástrojem pro budování revoluční dělnické strany, jejímž těžištěm je třídní boj*“.

Proč tedy CCR zůstávala více než 12 let ve straně, která podle jejích vlastních slov nebyla ani revoluční, ani neměla třídní boj jako svůj ústřední bod, snad proto, že tyto rysy NPA nebyly pro ni tak důležité? Ve videozáznamu ze září 2020 mluvčí CCR vysvětlil, že jejich cílem bylo učinit z NPA „*nástroj k přeskupení krajní levice, která by převzala Trockého taktickou smělost, aby se ve Francii vybudovala silná revoluční strana složená z militantů různých tradic (...)*“ (2). Zkrátka stranu, která by byla silná tím, že by spojila aktivisty s různými postoji: k čertu se stejnorodostí na programové a politické úrovni, ať žije levičácká splácanina, jíž je NPA od svého vzniku!

Bezprostředním důvodem rozchodu s NPA bylo téma voleb, RP se rozhodl představit vlastního kandidáta na prezidenta, zatímco oficiálním kandidátem NPA byl Philippe Poutou, jeden z jejích lídrů; v rozchodu nešlo o žádné principy, programové postoje či třídního charakteru, a navíc odsuzuje-li RP „pravicovost“ NPA, nebrání jí to ve stěžování si, že byla z tohoto hotového blázince nespravedlivě vyřazena…

Ve skutečnosti je už dávno faktem, že nejen NPA, ale i celý onen původní politický proud, který se označuje jako trockismus, je „pravicový“. Pod svými nesčetnými variantami tento proud, který

zcela neprávem nese jméno vůdce Rudé armády, pouze přejal jeho závažné „taktické“ omyly a machinace, jichž se dopouštěl ve 30. letech 20. století při zoufalých pokusech uměle zvýšit sílu revolučních bojových skupin: entrismus do sociálnědemokratických stran, obrana demokracie atd. Po vraždě Trockého se jeho stoupenci, kteří vstoupili na tuto fatální šikmou plochu, stále více vzdalovali marxismu a revolučnímu komunismu; skončili kroužením okolo reformistických stran ve jménu „jednotné fronty“ a obrany Sovětského svazu a tzv. „dělnických“ států.

Přítomnost tohoto proudu na mezinárodní úrovni a jeho relativní úspěch jsou dány tím, že plní užitečnou funkci pro vyváženost buržoazního politického kolbiště: paralyzuje proletáře, kteří jsou hnáni k tomu vymanit se z vlivu a dohledu kontrarevolučních aparátů, a navrací je zpět do jejich náruče. Strany patřící k tomuto proudu, jejž bolševici nazývali „centrismem“ a jejž považovali za hlavní překážku vzniku autentických revolučních komunistických stran, kombinují revoluční frazeologii nezbytnou ke zlákání nejbojovnějších proletářů s protikladnou praxí následující síly kontrarevolučního „oportunismu“. RP, která tvrdí, že buduje revoluční organizaci, přesně odpovídá tomuto popisu, jak ještě uvidíme.

Prozkoumáme-li texty publikované v době jejího vzniku, nenajdeme žádný teoretický ani politický program hodný tohoto jména. Co však existuje je text nazvaný: „*Politické základy nové revoluční organizace*“ (3). Vykresluje obraz „*dlouhého procesu radikalizace mezi pracujícími a mladými lidmi*“ jako součást „*nového cyklu třídního boje*“, který prý ve Francii probíhá od roku 2016.

U tohoto roku se na chvíli zastavme; v tomto roce došlo k velkému hnutí proti tzv. „zákonu El Khomri“ (neboli „loi travail“, tj. pracovnímu zákonu) vlády Socialistické strany (PS), zákonu, který měl za cíl provést reformu zákoníku práce tak, aby lépe vyhovoval potřebám podniků. Neúspěch hnutí v důsledku sabotáže odborových předáků následně vedl k tomu, že v roce 2017 byly vyhlášeny Macronovy dekrety, které opatření obsažená v tomto zákoně ještě posílily. Na okraji bojů proti zákonu El Khomri se zrodilo hnutí „Nuit debout“ (v překladu „Noc na nohou“), jehož vůdci byli novinář a filmař François Ruffin a ekonom-filozof Frédéric Lordon (4); podle RP bylo „Nuit debout“ (ND) součástí „*vyjádření určitého antikapitalistického vědomí se snahou o formy přímé demokracie a radikalismu*“. Takový popis je příznačný pro imediatistický aktivismus RP vyznačující se absencí třídního stanoviska v jejích analýzách; přitahována hnutím, které na několik měsíců dokázalo dát dohromady několik tisíc lidí, odsouvá stranou maloburžoazní povahu tohoto pacifistického a „občanského“ hnutí, jež jeden sociolog přihlouple nazval „*prvním postmarxistickým sociálním hnutím*“, neboť stejně jako všechna podobná hnutí o sobě prohlašovalo, že stojí nad třídami a třídním bojem…

Nuit debout zdaleka nebylo výrazem procesu antikapitalistické radikalizace, nýbrž bylo prodchnuto novým reformismem zdola v situaci, která se vyznačovala silným rozčarováním z tradičních levicových stran, počínaje samozřejmě PS. Ve Španělsku dalo podobné hnutí vzniknout straně „Podemos“, která si klade za cíl znovuoživení reformismu; ve Francii je to

„Nepoddaná Francie“ (zkr. LFI, levicová strana), která se zasazuje o stejný cíl. Vznik silných maloburžoazních nebo mezitřídních hnutí může být známkou nárůstu společenského napětí a oslabení buržoazní politické sféry v daném okamžiku, ale nemusí to nutně a automaticky vést k radikalizaci proletariátu nebo oslabení politické nadvlády buržoazie, jak ukazuje případ Španělska.

Radikalizace, jíž má charakterizovat ND, se dle RP setkává s „*pasivitou a skepticismem*“ krajní levice, která je „*slabší a okrajovější než kdykoli předtím*“ a není schopna „*odvážné politiky prováděné v hnutích od roku 2016*“. Tváří v tvář této krizové situaci „*je dnes rozhodující nastolit potřebu znovuobnovení revoluční levice*“, jinak „*existuje velké riziko, že ekonomická a politická krize a dokonce i zárodečné jevy politické radikalizace působící uvnitř proletariátu povedou k demoralizaci naší třídy a budou zneužity reakčními variantami krajní pravice*“! Těžko v tom nevidět ozvěnu klasických obav maloburžoazních demokratů, že radikalizace proletariátu jej přivede k fašismu, pokud se ji nepodaří usměrnit…

Tato nová organizace, která má toto vakuum zaplnit, se zdá být revoluční: požaduje „*svržení buržoazního státu*“. A čím jej nahradit? „*Demokratickou mocí vykořisťované většiny prostřednictvím jejích sebeorganizovaných orgánů*“.

Slovní spojení „diktatura proletariátu“, které všichni oportunisté, všichni revizionisté marxismu vždy odmítali, je pro naše „revolucionáře“ příliš obtížné vyslovit! Ale jsou to ona slova, nebo samotná podstata, co je děsí? RP prosazuje perspektivu „*dělnického a lidového bloku, který sjednotí všechny vykořisťované a utlačované*“, to znamená mezitřídní aliance, která „*porazí buržoazní blok dnes sjednocený za Macronem*“. To už není marxismus, to je „melenchonismus“ (odkaz na Jean-Luc Mélenchona, lídra LFI)! A jak se uskuteční revoluce? Tím, že se „*sociální hnutí transformuje v **politickou generální stávku**, která ochromí chod kapitalistické ekonomiky a nastolí otázku, kdo řídí společnost*“.

Otázka, která byla nastolena, bude řešena jak? Více se již nedozvíme.

Lenin v knize „Stát a revoluce“ napsal: „*Nutnost soustavně masám vštěpovat takovýto a jedině takovýto názor na násilnou revoluci je základem **veškerého** Marxova a Engelsova učení. A zrada, jíž se na tomto učení dopouštějí nynější sociálšovinistické a kautskistické proudy, se zvlášť výrazně projevuje v tom, že jedni i druzí právě **takovouto** propagandu a agitaci ignorují*“. Pro revolucionáře RP, jež jsou mírní jako beránci, je nemyslitelné dělat takovouto propagandu, vysvětlovat s Leninem, že: „*nahradit buržoazní stát státem proletářským není možné bez násilné revoluce*“, mluvit o ozbrojeném povstání, o použití násilí k potlačení buržoazních sil a kontrarevoluce. Raději šíří dávnou iluzi o mírumilovné generální stávce, která by, nikdo neví jak, zapříčinila vymizení kapitalismu.

Další bod, který stojí za povšimnutí: RP chce vést politický boj, „*aby prosadila revoluční myšlenky v celonárodní diskusi* [?] *a k tomu využije volby*“. Tvrzením, že k „prosazení“ revolučních postojů hodlá využít volebního divadélka, **skrývá** před zraky proletářů skutečnost, že se jedná o dobře promazaný mechanismus ve službách buržoazní nadvlády:

místo aby bojovala proti až příliš rozšířeným iluzím ohledně voleb, je **posiluje**! Její reformismus v klíčové otázce státu jsme již ilustrovali, když v roce 2014 vyzvala ke „*skutečné mobilizaci zdola*“ za demokratické „*ústavní reformy*“ (5)… **Pacifistická, volební a reformistická** RP, která o sobě se vší vážností tvrdí, že „*rehabilituje živoucí marxismus*“, se ve skutečnosti zcela zpronevěřuje autentické marxistické doktríně.

* * *

Zbývá nám říci několik slov o jejím praktickém působení v bojích. RP prohlašuje, že chce vést „*boj na život a na smrt*“ proti byrokracii, která je „*agentem šéfů uvnitř dělnického hnutí*“, „*vyrvat jí kontrolu nad odbory*“, a za „*sebeorganizaci*“ pracujících. Silná slova, ale bez následné praxe.

Na podzim 2019 během divoké stávky v Technicentre v Châtillonu RP mlčela tváří v tvář tomu, že odborový svaz SUD-Rail (v němž má své aktivisty), působící na železnici, blokoval výzvu stávkujících k rozšíření boje na všechny zaměstnance železnic, přičemž vyzývala k návratu do práce ve jménu „*sociálního dialogu*“ (6). Naopak oceňuje postup SUD-Rail v tomto sporu (7)! V prosinci 2019 přesměrovala v rámci koordinace pracujících pařížského dopravního podniku RATP a SNCF v Paříži – kde sehrávali její militanti (delegáti odborů SUD-Rail) klíčovou roli a jež, jak se zdá, zhatili vytvoření stávkového výboru uvnitř RATP svým odmítnutím požadovat alternativní vedení – hněv železničářů a tramvajáků proti největší odborové konfederaci CFDT (která se stavěla proti hnutí) k „spektakulárním akcím“ bez významu; to vše ve skutečnosti sloužilo jako **kamufláž** pro sabotáž „*Intersyndicale*“ („kartel“ tvořený největšími odborovými federacemi). Po celou dobu hnutí proti důchodové reformě byla pozice RP taková, že apelovala na „*bitevní plán*“; tímto způsobem před proletáři **zastírala** fakt, že problém „*Intersyndicale*“ netkvěl v tom, že by neměl dobrý bitevní plán, ale v tom, že nechtěl bojovat! Jinými slovy, zakrývala skutečnost, že „*Intersyndicale*“ vždy upřednostňoval sociální dialog před bojem, jak to ostatně bezelstně přiznávaly odbory SUD, neboť tyto odborové organizace jsou integrovány do těsné spleti spolupráce mezi třídami a proto bude nutné proti těmto aparátům znovu vybudovat **třídní organizace**.

V současných bojích RP zastává tutéž linii; zdaleka nevede „boj na život a na smrt“ proti odborovým byrokraciím, ale spokojuje se s kritikou jejich „*nedostatečné rozhodnosti*“ a jejich „strategie“. Raději (či hůře!) je neváhá přivolávat na pomoc: „*Martinez a Berger* [předsedové hlavních odborových konfederací] *musí jít podpořit zaměstnance rafinérií na linii stávkového piketu!*“ píše 23. 3. a vyzývá CGT a CFDT, aby odsoudily nařízené návraty do práce – což tyto odborové svazy skutečně udělaly…

RP však, jak nám namítne, vydala výzvu k ustavení „*sítě pro generální stávku*“ a „*akčních výborů pro generální stávku*“, které by šly nad rámec „*Intersyndicale*“, jež „*není s to vzbudit ve většině pracujícího obyvatelstva*“ přesvědčení a odhodlanost. Tato výzva je adresována „*bojujícím odvětvím, bojovným odborům a mezioborovým koordinacím*“.

Tato slova znějí velmi radikálně, nicméně pokud by se tato výzva dočkala sku-

tečné odezvy, neznamenalo by to, že by pracující vzali svůj boj do vlastních rukou, nýbrž že tak učiní určité pseudobojovné odborové struktury (SUD…) a určité uskupení na ně napojené. Drobná zkušenost, kterou máme s „AG interpro“ (Všeobecná mezioborová shromáždění), nezavdává v této věci k větším pochybnostem. Generální stávka, která by nebyla vedena po třídní linii, by vedla pouze k neúspěchu…

Odmítání bojovat nebo přímo a otevřeně odsoudit působení aparátů kolaborantských odborů (což lze vysvětlit působením některých jejích aktivistů v jejich řadách) je doprovázeno apokalyptickým zhodnocením společenské situace: po přijetí na základě článku 49.3 (článek dovoluje vládě přijmout zákon, aniž by o něm Národní shromáždění hlasovalo) se tak vlastně máme nacházet v „*předrevolučním momentu*“, který by mohl být přeměněn „*dokonce v revoluční*“ (8)!

Paradoxně tato blouznivě optimistická analýza brilantně dokládá bytostný **reformismus** RP; požadavky, které v takové situaci vznáší, nepřekračují rámec toho nejpustšího reformismu: Macronovo odstoupení, změna ústavy, „*obhajoba radikálního demokratického programu tváří v tvář zahnívajícím autoritářským institucím buržoazní republiky, což usnadní boj za vládu pracujících a lidových tříd*“.

Nedozvíme se, jak by takový vládní kříženec vypadal a jak by vznikl, kromě toho, že by byl plodem demokracie. Marxismus od počátku vysvětloval, že demokracie je buržoazní forma; měla revoluční význam tváří v tvář feudalismu založenému na nerovnosti jednotlivců podle jejich původu, tváří v tvář rozvinutému kapitalismu nemá už žádný.

Věřit nebo přesvědčovat lidi, že „demokratický program“ může být revoluční v podmínkách naprosté buržoazní nadvlády (jak tvrdil argentinský trockistický lídr PTS Nahuel Moreno), znamená buď být o dvě století opožděn, či spíše se přimknout k vládnoucí ideologii; v obou případech to znamená být překážkou v perspektivě komunistické revoluce, tj. jediné cesty k osvobození proletariátu. Závěr je tedy jasný: přes veškerý svůj halasný aktivismus nemůže RP představovat pro proletáře v boji žádnou oporu, nýbrž faktor **zmatečnosti**, a tedy i **oslabení**.

---

(1) PTS a FT-QI vycházejí z „morenismu“, pojmenovaného podle argentinského trockistického militanta Nahuela Morena, jehož politická dráha se vždy nesla ve znamení toho nejostudnějšího oportunismu: od entrismu do peronistického hnutí (buržoazní nacionalistické strany) v 50. letech 20. století přes otevřenou „revizi“ Trockého a Marxových postojů, připojení se k národní jednotě proti „terorismu a podvratné činnosti“, odsuzování stávek, které hrozily oslabit peronistickou vládu, až po kompromisy s krvavou diktaturou generála Videly (kterou v roce 1976 nazval „*nejdemokratičtější diktaturou v Latinské Americe*“, viz náš francouzský list le prolétaire, č. 232); to však nezabránilo tomu, aby byla jeho strana Partido Socialista de los Trabajadores (PTS, česky Dělnická socialistická strana) zakázána stejně jako všechny ostatní strany a aby byla stižena represemi. V roce 1982 Moreno založil Movimiento al Socialismo (MAS, zkr. Hnutí za socialismus), které spolu s téměř všemi levicovými a „krajně“ levicovými stranami, včetně guerill,

podporovalo válku tamní diktatury za dobytí Falklandých/Malvínských ostrovů. Po pokojném návratu k buržoazní demokracii v prosinci 1983 (který označil za „demokratickou revoluci“) se MAS postupně stala nejvýznamnější stranou „krajní levice“ v Argentině. Z rozdělení MAS v roce 1988 se zrodila Partido de los Trabajadores Socialistas (PTS), která přejala název staré strany a přihlásila se k odkazu Morena (který zemřel o rok dříve).

O několik let později však PTS požádala o vstup do mezinárodní skupiny morenistů (Mezinárodní liga pracujících – Čtvrtá internacionála, franc. Ligue internationale des travailleurs – Quatričme Internationale, LIT-QI či LITci) a oznámila, že se od tohoto odkazu distancuje a navrací se k tradičním trockistickým pozicím. Dnes se hlavní činnost PTS od roku 2011 odehrává v rámci volební fronty s dalšími trockistickými a morenistickými stranami „Frente de Izquierda y de Trabajadores-Unidad“ (zkráceně FIT-U), která má klasický reformistický program (znárodňování atd.). FIT-U získala v parlamentních volbách v roce 2021 5,4 % hlasů a 4 poslance. Další „levicová“ tendence uvnitř NPA, kterou jsme již dříve kritizovali, tzv. „Tendance Claire“ (Jasná tendence), byla rovněž po určitou dobu spojena s FT-QI, než se sblížila s LIT-QI/LITci. Během posledních prezidentských voleb se tato poněkud… pochybná tendence rozhodla podpořit Mélenchona a připojit se ke straně „Nepoddaná Francie“ (LFI) – a přitom stále zůstávat součástí NPA.

(2) www.revolutionpermanente.fr/Trotsky2020-hommage-internationalistes-aux-80-ans-de-son-assassinat

(3) www.revolutionpermanente.fr/Bases-politiques-d-une-nouvelle-organisation-revolutionnaire

(4) Od té doby se Ruffin stal poslancem za NUPES (levicová volební koalice sdružující LFI, Socialistickou stranu, Francouzskou komunistickou stranu a Zelené). Lordon byl přítomen jako host na kongresu RP, kde prohlásil, že „*je životně důležité všechno posrat, ale, dodal bych, metodickým způsobem*“, a vysvětlil, že je nutné přesvědčit část buržoazie tím, že jim dáme najevo, že „*její materiální zájmy zahrnují i zájmy pozemské*“.

(5) Viz *le prolétaire* č. 518. Polemizujíce s Mélenchonem a jeho projektem „šesté republiky“ (režim ve Francii od roku 1958 se nazývá pátou republikou), napsali, že nezpochybňuje „*ústřední charakteristiku*“ současného režimu, kterou je… buržoazní třídní charakter státu? Kdepak, ale: „*prezidentská funkce*“!

(6) Viz *le prolétaire* č. 535.

(7) https://revolutionpermanente.fr/SNCF-Retour-sur-la-greve-du-technicentre-de-Chatillon-qui-a-paralyse-la-moitie-de-la-France

(8) www.revolutionpermanente.fr/Bataille-des-retraites-Du-moment-Berger-au-moment-pre-revolutionnaire

„le prolétaire“; č. 548;
březen-duben-květen 2023

„Krajní“ levice: chvostismus a demokratický oportunismus

Nehodláme vyčerpávajícím způsobem zkoumat postoje různých skupin tzv. krajní levice; ty většinou prokázaly svůj obvyklý zbabělý chvostismus vůči odborovým svazům, které jsou součástí „Intersyndicale“ („kartel“ tvořený největšími odborovými federacemi). Ty, které se odvážily k nějaké kritice, tak učinily diskrétně. My se zde omezíme na stručný přehled několika trockistických proudů.

Zdivočelí lambertisté

Nejvíce ostudných a pomýlených jednání vychází z okruhu „lambertistů“, tedy těch, kteří vzešli z Organisation communiste internationaliste (Internacionalistické komunistické organizace, dříve Parti communiste internationaliste, pak Parti des travailleurs a Parti ouvrier indépendant) trockistického lídra Pierra Lamberta. Uveďme jen dva příklady. Malá skupina „Groupe Révoltes“ chtěla generální stávku a požadovala, že se „*Intersyndicale*“ musí spojit „*neprodleně s poslanci NUPES* [levicová volební koalice sdružující „Nepoddanou Francii“, Socialistickou stranu, Francouzskou komunistickou stranu a Zelené] *a rozhodli o odstavení Macrona-Borna od moci. Povinností dělnických organizací je převzít moc*“! (leták z 21. 3. 2023). Jak převzít moc? Prostřednictvím celonárodní demonstrace před parlamentem. Na hlavu!

O něco méně šílená, ale stejně absurdní je pozice Nezávislé demokratické dělnické strany (POID / Parti Ouvrier Indépendant Démocratique, ultra-oportunistický trockistický proud a konkurenční strana k Nezávislé dělnické straně, POI / Parti Ouvrier Indépendant); v letáku z 10. 3. 2023, který převzaly její noviny *La Tribune des Travailleurs*, se po výzvě „*Intersyndicale*“ ke generální stávce vyslovuje pro „vládu pracujících a demokracie“ – aniž by vysvětlila, co tato kuriózní formulace znamená.

Nakonec je však zcela jasná: „*Povinností stran, které se hlásí k věci pracujících a demokracie, které deklarují podporu mobilizace, je jasně se vyslovit pro Macronův odchod, a to hned, okamžitě, a prohlásit, že jsou připraveny sestavit nouzovou vládu, jež bude v příkrém rozporu s tou nynější, a která zruší důchodovou reformu*“. POID se kloní k levicovým stranám, k nové levicové vládě, která by stejně jako ty předešlé mohla sloužit pouze kapitalismu: v případě vážné společenské krize by taková vláda byla pomyslným záchranným kruhem pro buržoazní řád.

Právě na tuto alternativu se POID připravuje, neboť její sesterská-nepřátelská organizace POI se se svou neochvějnou podporou postavila na stranu Mélenchonovy NUPES.

Nouveau Parti anticapitaliste (Nová antikapitalistická strana) se připojuje k parlamentarismu a svazku reformní levice

NPA nevynechá žádnou příležitost, aby odsoudila nedemokratičnost ústavy, jako by toto byl celý problém a že je žádoucí přijmout demokratičtější ústavu. Pro skutečné komunisty je to tak, že, ať už jsou demokratické či nikoli, je třeba proti všem buržoazním ústavám bojovat ze stejného titulu jako proti státu, který mají dle demokratické mytologie tyto ústavy určovat. NPA je v souladu s orientací „*Intersyndicale*“, která organizuje den akcí s cílem ovlivnit hlasování 8. června, čímž činí osud sociálního hnutí závislým na tom, jak to dopadne v parlamentu: „*Všichni máme zájem na tom, aby náš hlas byl slyšet, a vyvíjíme maximální tlak na toto hlasování*“ (leták z 30. 5. 2023). Proletáři, pokud se nechají chytit do této pasti, budou zajisté poraženi…

NPA má stejnou pozici jako lambertisté: za výzvami ke generální stávce, jichž mají plnou hubu, jim však při prosazování „*dvou perspektiv*“ padá maska.

„*První je ta setkání všech levicových organizací, sdružení, odborů, stran, na nichž by se diskutovalo o tom, jak vybudovat sociální a politickou reakci vykořisťovaných a utlačovaných proti Macronovi, šéfům a jejich Páté republice a jak nastolit otázku moci, která by skutečně sloužila našemu společenskému táboru.*

Druhou je zasadit se o velkou demonstraci v Paříži směřující k Elysejskému paláci, která by si šla pro Macrona. Vykopli jsme Ludvíka XVI, zabránili jsme Karlu III. příjezdu na přehlídku, můžeme stejně tak vykopnout krále Macrona, Emanuela I!“ (citace z letáku z 3. 4. 2023).

Tady je vidět, jak se kombinuje pseudorevoluční slovník (z doby **buržoazní** revoluce!) s nejplytčejším reformistickým oportunismem!

Proletářskou reakci nikdy nebude možné „vybudovat“ diskusí se stranami a dalšími organizacemi buržoazní levice, nýbrž návratem i proti všem těmto organizacím k antikapitalistickému třídnímu boji! Právě k tomu se trockisté obracejí zády…

12. červen 2023

Dost bylo manifestací-promenád! Zvítězit může jen proletářský třídní boj!

„*Intersyndicale*“ („kartel“ tvořený největšími odborovými federacemi) svolal další „akční den“ proti důchodové reformě; podle nové předsedkyně odborové konfederace CGT (druhá nejpočetnější) Sophie Binetové „*boj ještě není ztracen*“ (Le JDD, 4. 6.). Ve skutečnosti je boj prohraný, jakmile je jeho osud svěřen těm,

kteří bojovat nechtějí! „*Intersyndicale*“ od počátku nepovažoval mobilizaci za nic jiného než nátlakový prostředek s cílem zahájit dialog s vládou a dělat doprovod parlamentní frašce; hrdě prohlašoval, že „*se snažil o to zachovat pokojnou, slavnostní a lidovou mobilizaci*“ (prohlášení „*Intersyndicale*“, 2. 5. 2023), a pro den 6. května si nekladl jiný cíl než „*aby se všichni zaměstnanci mohli vyjádřit před poslanci*“ (!); oznámil, aby se [odbory] „*setkávaly všude s poslanci a vyzvaly je k hlasování pro návrh zákona*“ (viz stejné prohlášení), jehož autor přiznal, že i kdyby byl schválen, k ničemu by to nevedlo… **Parlamentní kreténismus** (jak tomu říkal Marx) na n-tou! Binetová běduje, že pokud bude tento navrhovaný zákon obejit, „*občané si mohou klást otázku, zdali jsou naši poslanci vůbec k něčemu*“ (Le JDD, tamtéž). Ve skutečnosti jsou poslanci, parlament a celý demokratický systém pro proletáře a jejich požadavky **k ničemu**; naopak slouží k tomu, aby je odváděli od jediného způsobu, jak dosáhnout jejich naplnění: a sice od otevřeného boje, od stávek útočících na kapitalistické zisky a hladký chod státu. Skutečný boj není veselí a slavnostní dýchánek! Tím, že „*Intersyndicale*“ pomáhá šířit tím nejabsurdnějším způsobem víru v přednosti parlamentní akce, že vykřikuje o „*demokratické krizi*“ (odvolávajíce se na článek 49-3 ústavy umožňující vládě prosazovat zákony bez hlasování), že zastírá skutečnost, že buržoazní demokracie má v podstatě **protiproletářskou** funkci, znovu dokládá svůj odpor ke skutečné obhajobě proletářských zájmů.

Demokracie je založena na **lži**, že všichni občané jsou si rovni a že všichni mohou stejně vyjádřit a dosáhnout svých snah prostřednictvím demokratických institucí. Skutečnost je však zcela jiná: existují mocní kapitalisté, kteří utvářejí veřejné mínění, a moci zbavené masy; občané jsou rozděleni do **společenských tříd** s protichůdnými zájmy a kapitalistická třída, která vlastní veškeré bohatství, zformovala instituce, od parlamentu po stát, tak, aby hájily její zájmy a její nadvládu nad společností. V tomto kontextu je rozhodující buržoazní institucí, která soustřeďuje veškerou moc vládnoucí třídy, **stát**, přičemž parlament má v tomto ohledu pouze **podružnou** roli, parlamentní cirkus slouží především k oblbování obyvatelstva.

Proletářský třídní boj je klíčem k vítězství

Uchylovat se k buržoazním institucím je proto pro proletáře nebezpečnou slepou uličkou, opravdovou pastí a klamem. Jediným způsobem, jak se ubránit buržoazním útokům a získat pro sebe ústupky, je **otevřený a odhodlaný boj**, jak to nedávno po více než dvou měsících stávky a odolávání zastrašování a policejním útokům dokázaly dělnice ve Vert Baudet (department Nord). To však není cesta, kterou nastiňuje „*Intersyndicale*“: neodvolatelně lpící na spolupráci tříd a sociálním dialogu spěchali odboroví předáci na schůzku s premiérem a připravují se nikoliv na boj, ale na „*společné návrhy*“, o nichž se má jednat, aby „*byly zohledněny zájmy zaměstnanců*“. Pokud proletáři nechtějí, aby jejich obavy byly jen polehoučku zohledněny, ale chtějí, aby bylo dosaženo jejich základních **požadavků**, týkajících se důchodů a mezd, mohou toho dosáhnout pouze **skutečným bojem**, nikoli prostřednictvím demokratických institucí nebo opakovaných manifestací-promenád. A tento boj musí být veden na třídním základě, nezávisle na stoupencích politiky

mezitřídní spolupráce, pomocí metod a prostředků třídního charakteru sjednocujících všechny proletáře, mladé i staré, Francouze i přistěhovalce, muže i ženy, pracující i důchodce, zaměstnané i nezaměstnané, proti šéfům a buržoaznímu státu. Toto je klíč k vítězství v nadcházejících bojích proti „reformám“ a zákonům namířeným proti zaměstnancům, které slibuje vláda za situace, kdy inflace nadále snižuje životní úroveň, což činí boj za mzdy nezbytným.

• Za třídní boj proti všem buržoazním útokům!

• Za obnovení revolučního boje proti kapitalismu ve spojení s proletáři všech zemí!

Leták z 5. června 2023

Ne úmyslnému klamání ohledně „sociálního dialogu“! Ano proletářskému třídnímu boji!

Laurent Berger, vůdce početně největší odborové konfederace CFDT, v jednom rozhovoru nedávno prohlásil, že nesmíme *„přesvědčit námezdně pracující, že je to právě sled mobilizačních dnů, co přiměje prezidenta republiky couvnout“* (1). Ale to je přesně to, co dělá už tři měsíce se všemi organizacemi tvořící „*Intersyndicale*“ („kartel“ tvořený největšími odborovými federacemi)!

Poté, co konstatoval neúspěch této orientace, má tu drzost říci, že *„boj není u konce“*, protože je tu prvomájová mobilizace, možnost – velmi nepravděpodobná – referenda (první žádost již byla Ústavní radou prohlášena za neplatnou) a možnost obrátit se na správního soudce, aby zpochybnil podmínky aplikace reformy… Zkrátka jen nás tahá za nos! Předtím „*Intersyndicale*“ vzbudil v lidech dojem, že parlament může nahradit boj a zabránit reformě; poté, co byla po zamítnutí návrhu na vyslovení nedůvěry definitivně přijata, nenašel nic lepšího než *„slavnostně požádat“* Macrona, aby zákon nevyhlašoval! Pro tyto skutečné **hasiče společenského boje** to byl *„jediný způsob, jak uklidnit hněv“*, *„volba moudrosti a zklidnění“*. A to ještě naříkali nad chybějící úctou k *„sociální demokracii“* (2)!

Fakta ukazují, že tato „sociální demokracie“ je pouze **iluzí**, stejně jako politická demokracie: to, co existuje za kapitalismu, je **boj mezi třídami**, více či méně otevřený, více či méně „brutální“, ale neustále vedený ze strany buržoazie. Kapitalisté, jejichž je Macron pouhým zástupcem, se snaží udržet sociální a politický smír, protože to jsou nejlepší podmínky pro hladký chod jejich ekonomiky.

V dobách ekonomické prosperity a růstu za to ochotně platí daň v podobě sociálních reforem a různých drobných zlepšení: ty jsou pouhými drobky ze zisku kapitalistů. Když však přijdou těžké časy, když začínají doléhat ekonomické krize, stávají

se pro ně tyto ústupky neúnosnými; tehdy nastane čas zhoršení životních a pracovních podmínek proletářů, snižování mezd a zvyšování nezaměstnanosti, čas protireforem. Jakmile jsou v sázce zájmy kapitalistické ekonomiky a kapitalistických podniků, buržoazie a její stát nikdy neváhají zdvojnásobit své útoky a prosadit tyto zájmy silou, a to i za cenu pohrdání demokratickými formami a roztrpčení jejich tak užitečných odborářských služebníčků. Pokud jsou tito odborářští slouhové rozhořčeni (Martinez, ex-předseda druhé nejpočetnější odborové konfederace CGT, kritizoval vládu za to, že *„šlape po odborech“*), ihned znovu zdůrazňují, že *„lpí na kvalitním sociálním dialogu“* (3).

Proti sociálnímu dialogu, za třídní boj!

Není možné skutečně hájit proletáře, upřednostňuje-li se dialog s třídními protivníky, kterými jsou šéfové, jejich vláda a stát, jak se znovu ukazuje po neúspěchu současných a i předchozích mobilizací: odborové aparáty *lpějící* na sociálním dialogu, tj. na *spolupráci mezi třídami*, jsou ve skutečnosti tisícerými vazbami **svázány** se společenským statusem quo, s udržováním a obranou ekonomického a společenského systému kapitalismu a tzv. „demokratického“ buržoazního politického řádu. Proto řídí mobilizace tak, aby probíhaly v „klidu“, aby co nejméně narušovaly fungování kapitalismu, a ze strachu z „radikalizace“ nijak nereagují na represe, dělají, co mohou, aby zamezily rozšíření stávek a v konečném důsledku zbavily hnutí síly.

Skutečný boj, otevřený a všeobecný, který skutečně ohrožuje kapitalistické zájmy a nenechá se zastavit legálními a mírumilovnými omezeními, je nezbytný k porážce útoků a k vybojování ústupků – před samým přechodem do protiofenzívy; s tím však nelze počítat u kolaborantských odborových aparátů, které se zásadně staví proti třídnímu boji. Proletáři, kteří se v milionech zmobilizovali, disponují potenciálně obrovskou silou, schopnou porazit všechny útoky, pokud se rozejdou se strategiemi třídní spolupráce a vrhnou se do **konfrontace třídy proti třídě!**

- **Proti důchodové „reformě“ a všem buržoazním útokům, třídní boj s rozchodem s orientací organizací odborového a politického kolaborantismu!**
- **Jednota a solidarita v boji všech proletářů, veřejných i soukromých, zaměstnaných i nezaměstnaných, pracujících i důchodců, mužů i žen, mladých i starých, Francouzů i přistěhovalců!**
- **Zkrácení pracovní doby a věku odchodu do důchodu!**
- **Všeobecné zvýšení mezd, podpor v nezaměstnanosti, důchodů a všech sociálních minim!**
- **Proti veškeré diskriminaci, stejná mzda za stejnou práci!**
- **Legalizace imigrantských pracujících bez dokladů!**
- **Proti policejní represi a zastrašování ze strany soudů!**
- **Za revoluční boj proti kapitalismu, proti jeho válečným přípravám a imperialistické nadvládě, ve spojení s proletáři celého světa!**

„Le prolétaire“; č. 548;
březen-duben-květen 2023

---

(1) Viz Le Monde, 20. 4. 2023.
(2) Tisková zpráva „*Intersyndicale*“ ze 14. 4. 2023.
(3) *Tamtéž*.

Tváří v tvář neúspěchu taktiky odborů existuje jediná alternativa: antikapitalistický třídní boj!

Navzdory tomu, že se v posledních třech měsících miliony proletářů mobilizovaly, demonstrovaly a stávkovaly proti důchodové „reformě“ kterou si přejí kapitalisté a kterou v jejich službách provádí vláda, tak ta neustoupila.

Tento neúspěch nebyl způsoben nedostatkem odhodlání ze strany pracujících, což vyvrací tvrzení těch, kteří tvrdili, že proletáři přestali vyjadřovat jakýkoli vzdor poté, co byli sraženi na kolena zavedením zákazu vycházení a dalších omezení během krize Covid-19. Veškerá odpovědnost leží na linii, kterou hnutí vtiskly organizace tvořící „*Intersyndicale*“ („kartel“ tvořený největšími odborovými federacemi). „*Intersyndicale*“ v obavách ze „sociální exploze“ (jak nepřestává opakovat ve svých výzvách vládě a Macronovi) obnovil starou taktiku dílčích mobilizací – s opakujícími se „dny akce“ s většími či menšími časovými odstupy a „obnovovanými stávkami“ v několika izolovaných odvětvích – pod záminkou zmírnění obětí v průběhu boje a šetření energií stávkujících a demonstrantů. Stejná taktika vedla k porážce v předchozích velkých bojích ohledně důchodů, protože, jak každý vidí, fakticky oslabuje boj, vyčerpává proletáře v marných „dnech akce“ bez jakékoliv perspektivy a nevyhnutelně končí jejich demoralizací. Ale odborářským špičkám, skutečným **hasičům sociálního boje**, bez jakýchkoli pochyb přimknutým k obraně zavedeného řádu, tato taktika umožňuje minimalizovat škody způsobené kapitalistické ekonomice a pokud možno se vyhnout jakékoli „přemíře“ proletářského boje… který by hrozil přerůst ve skutečný **třídní boj** a sjednotil by všechny proletáře proti kapitalistům a jejich státu.

Směřování, kterou „*Intersyndicale*“ uplatňuje, nevyhnutelně vyplývá z povahy organizací, které jej tvoří: ty, zabředlé do buržoazní pasti třídního kolaborantismu a hrdé na to, že mohou buržoazii demonstrovat svůj „zodpovědný“ postoj, nemohou z důvodu respektování zásad dialogu mezi „sociálními partnery“ a sociálního smíru jinak, než se k jakémukoli boji obrátit zády. Proto poté, co sladily mobilizace s vylomeninami parlamentního cirkusu, již několik dní volají po pouhopouhém „pozastavení“ reformy, po jmenování „mediátora“; v posledním tiskovém prohlášení „*Intersyndicale*“ (28. 3.) již není o stažení reformy ani zmínka; a přestože státní orgány jejich návrhy jednoznačně odmítly, jako věrní služebníci spěchaly na schůzku s premiérem…

Za třídní orientaci v proletářském boji!

Jsou tací, kteří si představují, že by bylo možné dotlačit odborářské špičky k vyhlášení generální stávky a tím dosáhnout vítězství. Pokud by však výjimečně generální stávku vyhlásily, bylo by to jen proto, aby dostaly hnutí pod kontrolu a zabezpečily obranu zájmů buržoazní ekonomiky. Neexistuje žádná jiná alternativa k **třídní orientaci** v boji; orientaci v naprostém rozchodu s legalistickou a pacifistickou linií aparátů odborových svazů, proti demagogii pseudodělnických či „nepoddaných“ stran a jejich satelitů; orientaci tudíž v rozchodu s vlivem

mnohočetných proburžoazních sil spolupráce mezi třídami.

Nezávislá organizace na třídním základě je pro proletáře jediným způsobem, jak vzít svůj boj do vlastních rukou, vyhnout se porážce a připravit se na budoucí celkový útok proti kapitalismu!

• Proti důchodové „reformě“ a proti každému buržoaznímu útoku, za třídní orientaci v boji s rozchodem s poraženeckou orientací organizací kolaborantismu!

• Jednota v boji všech proletářů, ve veřejném i soukromém sektoru, zaměstnaných i nezaměstnaných, aktivních i důchodců, mužů i žen, mladých i starých, Francouzů i přistěhovalců!

• Drastické zkrácení pracovní doby a věku odchodu do důchodu!

• Všeobecné zvýšení mezd, podpor v nezaměstnanosti, důchodů a všech sociálních minim!

• Proti veškeré diskriminaci, stejná mzda za stejnou práci!

• Legalizace imigrantských pracujících bez dokladů!

• Ne policejní represi!

• Zrušení všech obvinění proti stávkujícím a demonstrantům!

• Solidarita se stávkujícími!

• Za revoluční boj proti kapitalismu, proti jeho válečným přípravám a imperialistické nadvládě, ve spojení s proletáři celého světa!

Leták z 5. dubna 2023

Po znovuobnovení mobilizace připravují odboroví předáci hnutí funus Proletáři musí vzít boj do vlastních rukou!

Při odborářském „dni akce“ z 23. 3. došlo ve většině měst k znovuobnovení mobilizace, přičemž v Paříži se téměř každý večer konaly spontánní demonstrace a v různých odvětvích (doprava, rafinérie, popeláři atd.) vypukly nebo pokračovaly obnovované stávky. Demonstrace byly často prokládány násilnými projevy a policie rozpoutala brutální represe vůči demonstrantům (a to do té míry, že dokonce i Evropská unie, která se stará o zachování sociálního smíru nezbytného pro hladké fungování kapitalismu, považovala za příhodné kritizovat postup francouzské policie!).

Vláda nařídila návrat do práce stávkujícím v rafinériích a spalovnách, vyslala zásahové jednotky státní policie (CRS), aby zlikvidovaly stávkové pikety. Tváří v tvář těmto represím – včetně sobotních událostí v Sainte-Soline, při nichž úřady zmobilizovaly tisíce policistů, aby potlačili odpůrce stavby vodní nádrže, kterou chtěli velkozemědělci, a způsobili zranění téměř 200 lidí, z nichž je jeden stále v kómatu, jsou toho dalším příkladem – si organizace tvořící „*Intersyndicale*“ („kartel“ tvořený největšími odborovými federacemi) dávaly pozor, aby nevyzývaly k protestním stávkám (spokojily

se s marnými právními kroky proti nařízeným návratům do práce); dávaly si pozor, aby nevyzývaly k rozšíření stávkového hnutí a k aktivní solidaritě s bojujícími sektory (natož o „neomezené generální stávce“, jak někteří naivkové požadovali): „*Intersyndicale*“, věrné své politice průtahů, vyzval k dalšímu „dni akce“ v následujícím týdnu. A jako výhled uvádí… výzvu k Ústavní radě a uspořádání referenda. Pro „*Intersindacale*“ to znamená, že proletářský boj musí ustoupit odvolání se k institucím buržoazního státu a konzultaci všech občanů bez ohledu na jejich společenskou třídu!

V obavách z excesů, které by narušily zavedený řád a spolupráci tříd, dělaly odborové svazy vše seč mohly, aby brzdily hnutí a zabránily mu přerůst ve skutečný třídní boj proti kapitalismu a buržoaznímu státu. Nyní se chystají hnutí tak či onak pohřbít: proto výzvy k setkání s Macronem a jeho ministry, proto výzvy k „pauze“ v reformě (a ne jejímu zastavení).

Žádná pauza v proletářském boji!

Ať už tyto machinace dopadnou jakkoli, v kapitalistickém vykořisťování a útocích proti pracujícím k žádné pauze nedojde, a proto nesmí dojít k žádné pauze v proletářském boji!

Ale tento boj může být účinný pouze tehdy, pokud se rozejde se směřováním těchto profíků na spolupráci se šéfy a státem a bude se odehrávat **na třídním terénu, metodami a prostředky třídního charakteru**: neomezená stávka s jasnými cíli a rozšiřující se na další odvětví a podniky, vedená stávkovými výbory zvolenými stávkujícími a navzájem koordinovanými, úplné zastavení výroby a provozu s účinnými stávkovými pikety a obsazováním pracovišť, aktivní solidarita vůči policejním represím, odmítání nařízeného návratu do služby atd., odmítání jakéhokoli vydírání ve jménu dobrého hospodaření podniků nebo národní ekonomiky...

To bude vyžadovat, aby se proletářské předvoje zorganizovaly k boji proti vlivu aparátů kolaborantismu, aniž by se nechaly svést na scestí samozvanými revolučními organizacemi, které za radikální diskurs skrývají svůj odpor k třídnímu boji a svůj vrozený chvostismus ve vztahu k reformistickým organizacím.

To je jediná vyhlídka na úspěch současného boje i bojů budoucích, dokud nebudeme mít sílu přejít od defenzivního k ofenzivnímu boji za skoncování s kapitalismem!

• Proti důchodové „reformě“ a proti každému buržoaznímu útoku, třídní boj s rozchodem s poraženeckou orientací odborových svazů a politickou kolaborantismu!

• Jednota a solidarita v boji všech proletářů, ve veřejném i soukromém sektoru, zaměstnaných i nezaměstnaných, aktivních i důchodců, mužů i žen, mladých i starých, Francouzů i přistěhovalců!

• Zkrácení pracovní doby a věku odchodu do důchodu!

• Všeobecné zvýšení mezd, podpor v nezaměstnanosti, důchodů a všech sociálních minim!

• Proti veškeré diskriminaci, stejná mzda za stejnou práci!

• Legalizace imigrantských pracujících bez dokladů!

• Proti policejní represi a soudnímu zastrašování!

• Za revoluční boj proti kapitalismu, proti jeho válečným přípravám a imperialistické nadvládě, ve spojení s proletáři celého světa!

Leták z 27. března 2023

Tváří v tvář neúspěchu pacifistické a legalistické orientace kolaborantských organizací nejsou řešením izolované stávky nebo příležitostné blokády, ale všeobecný antikapitalistický třídní boj!

Organizace, které jsou součástí „*Intersyndicale*“ („kartel“ tvořený největšími odborovými federacemi) se chvástaly, že zajistily, aby mobilizace nenarušila sociální smír: rituální demonstrace, příležitostné stávky, dodržování školních prázdnin, organizovaly vše tak, aby nenarušily zavedený řád, a navíc mobilizace přizpůsobily kalendáři parlamentního cirkusu. Znásobily aktivity adresované parlamentu a poslancům, vystoupily se „vážně míněnými výzvami“ k Macronovi: tímto daly najevo, že mobilizace proletářů je pro ně **pouze jedním z prostředků nátlaku** na obnovení „sociálního dialogu“, aby vláda „naslouchala pracujícím“. Jako kdyby si vláda nebyla zcela vědoma toho, co dělá, jako kdyby nesloužila pouze zájmům kapitalistů a jako kdyby sociální dialog, tj. třídní spolupráce, nebyl vždy na úkor proletariátu!

Fakta znovu ukázala realitu buržoazní demokracie: je to systém **klamu** sloužící výhradně moci vládnoucí třídy, která díky němu může vytvářet přesvědčení, že emancipace proletariátu lze dosáhnout cestou voleb; parlament, údajné místo, kde se vyjadřuje „svrchovaná vůle lidu“ převyšující protichůdné třídní zájmy, je systém vytvořený výhradně k obhajobě buržoazních zájmů a vybavený k tomu účelu dobře zavedenými mechanismy. Slavný článek 49.3 francouzské Páté republiky (Cinquičme République) byk stokrát použit k urychlenému schválení návrhů zákonů, o nichž se rozhodlo v hlavních kapitalistických kruzích, jako byl například protidělnický zákon El Khomry (aneb „Loi travail“; z roku 2016) socialistické Vallsovy vlády. Tvrdohlaví zastánci třídní spolupráce, kteří výsledek mobilizace činí závislým na hlasování v parlamentu, jsou ve skutečnosti **nepřátelé** proletářských zájmů: ty lze hájit pouze **otevřeným bojem**, na ulicích a na pracovištích, bojem, který skutečně atakuje kapitalistické vykořisťování a zájmy vládnoucí třídy. Takovou orientaci však vedení odborů nezaujímá; navzdory neúspěchu své linie pokračují ve stejném kurzu: v komuniké *Intersyndicale* z 16. 3. vyzývají k „*pokračování mobilizace*“, ale dávají si pozor, aby nijak neobjasnily, jak by se „*klidné a rozhodné akce*“, které nedokázaly zabránit přijetí zákona v parlamentu, mohly stát těmi, co přinesou vítězství. Dávají si pozor, aby nijak nevyzývaly ke zevšeobecnění probíhajících stávkových hnutí, namísto toho je nechávají vyčerpat se. Když vláda povolá do služby stávkující popeláře nebo pošle policii proti stávkovým piketům, odboroví předáci reagují tím, že „*prozkoumají*“ eventuality soudních odvolání! Když některé odbory vyzývají ke stávce během maturitních zkoušek, jsou vedoucími představiteli odborových svazů CGT a CFDT odmítnuty!

Útok na důchody je jen jedním z mnoha minulých a budoucích útoků proti proletariátu. Aby si vládnoucí buržoazní kruhy udržely nebo zvýšily míru zisku v době krize, aby mohly ziskově investovat, aby mohly financovat rostoucí vojenské výdaje, požadují neustálé snižování sociálních výdajů a sociálního dávek a souběžně s tím zesilují kapitalistické vykořisťování. Na tyto útoky nelze odpovědět metodami třídní spolupráce, které naopak tyto útoky usnadňují, ale pouze skutečným **třídním bojem**, který spojuje všechny proletáře proti kapitalistům a jejich státu.

K tomu je však nutné nepřenechat vedení bojů prokapitalistickým kolaborantským organizacím, které se pouze zaklínají „sociálním dialogem" se šéfy a buržoazním státem: **s třídním nepřítelem se nevede dialog, s ním se bojuje!** Proletáři mohou zvítězit, ale jen tehdy, povedou-li konečně boj na třídním terénu, metodami a prostředky třídního charakteru: neomezenými stávkami s jasnými cíli a rozšířenými na další odvětví a pracoviště a řízenými stávkovými výbory volenými stávkujícími a koordinovanými mezi sebou, úplným zastavením výroby a provozu s účinnými stávkovými pikety a obsazováním pracovišť, aktivní solidaritou proti policejním represím, odmítáním vynucovacích nařízení úřední moci atd., odporem proti vydírání dobrým stavem podniku nebo národní ekonomiky… Tato perspektiva je jediným řešením, právě vstříc ní musíme bez otálení vykročit!

• Proti „reformě" důchodů a proti každému buržoaznímu útoku, třídní boj rozcházející se s poraženeckou orientací odborových svazů a politikou kolaborantismu!

• Jednota a solidarita v boji všech proletářů, ve veřejném i soukromém sektoru, zaměstnaných i nezaměstnaných, pracujících i důchodců, mužů i žen, mladých i starých, Francouzů i přistěhovalců!

• Zkrácení pracovní doby a věku odchodu do důchodu!

• Všeobecné zvýšení mezd, podpor v nezaměstnanosti, důchodů a všech sociálních minim!

• Proti veškeré diskriminaci, stejná mzda za stejnou práci!

• Legalizace imigrantských pracujících bez dokladů!

• Proti policejní represi a soudnímu zastrašování!

• Za revoluční boj proti kapitalismu, proti jeho válečným přípravám a imperialistické nadvládě, ve spojení s proletáři celého světa!

Leták z 22. března 2023

Na stránkách strany
www.pcint.org
najdete všechny články
a stanoviska strany
k **rusko-ukrajinské válce**.

Taktika průtahů ze strany kolaborantských organizací vede pouze k porážce K vítězství vede jediné řešení: třídní boj!

Mobilizace 7. března byla v celé zemi ještě větší než v předchozích dnech a došlo k mnoha stávkám (přestože nedošlo k zablokování ekonomiky, z čehož se radovala buržoazní média). V sobotu 11. března navzdory prudkému poklesu počtu účastníků stále demonstrovaly statisíce lidí. Buržoazní propaganda s tím nic nenadělá: odpor proti vládnímu důchodovému plánu zůstává mezi proletáři a pracujícími obecně masivní a existuje velké odhodlání postavit se proti němu, odhodlání přiživované zhoršujícími se životními a pracovními podmínkami a pokračujícím zbídačováním.

Avšak vedoucí činovníci odborových svazů, kteří prostřednictvím „*Intersyndicale*“ („kartel“ tvořený největšími odborovými federacemi) řídí probíhající mobilizaci, dělají vše pro to, aby ji udrželi v rámci co největšího souladu se sociálním smírem a zavedeným řádem, a za tuto dobrou službu se jim dostává dokonce blahopřání vlády! Místo aby organizovali boj s opravdovými a dlouhodobými stávkami, vyzývají k „dnům akce“ sestávajícím z neškodných pochodů, které se opakují ve více či méně dlouhých intervalech, a těm nejbojovnějším odvětvím ponechávají možnost zahájit obnovované, leč izolované stávky. Tato osvědčená a léta používaná taktika slouží pouze k tomu, aby proletáře unavila a odvedla jejich pozornost od skutečného boje a dodala jim, především prostřednictvím mediálního humbuku, zdání „boje“.

Po posledním „dni akce“ svolal „*Intersyndicale*“ o několik dní později další (a s očekávání dalších). V komuniké z 11. března, v němž se tato výzva nachází, se nezdůrazňuje nutnost stávek, jejich neomezený charakter a jejich zevšeobecnění, nežádají se proletáři, aby se připojili ke stávkujícím sektorům nebo je alespoň podpořili, ale po stížnostech, že se s nimi Macron nechce setkat,… „*se vší vážností žádají vládu*“ Macrona, aby vypsala referendum ohledně tohoto vládního útoku, protože její… petice měla velký úspěch!!! A co se týče dne akce, ten je stanoven na „*důležitý okamžik v kalendáři parlamentu*“ (zasedání výboru, který má za zavřenými dveřmi připravit návrh zákona): pro vedoucí představitele odborů není rozhodující účast zaměstnanců v boji, ale volební cirkus, sběr podpisů a parlamentní maškaráda!!!

Proti šéfům a buržoaznímu státu je účinný pouze třídní boj!

Mnozí proletáři jsou skeptičtí k taktice odborového vedení a vyjadřují lítost nad tím, že „*Intersyndicale*“ je příliš „umírněný“.

Ve skutečnosti nejde o umírněnost, ale o politiku, která nevyhnutelně vyplývá z třídně kolaborantské orientace odborových aparátů a byrokratů. Pro ty, kteří jsou hrdí na to, že jsou uznáváni jako „sociální partneři“, protože jsou neoddělitelně začleněni do husté buržoazní sítě třídní spolupráce, je nezbytné vyhnout se všemu, co by mohlo kapitalistům a národní ekonomice skutečně uškodit; je pro ně nezbytné zabránit proletářům, aby, až si konečně

uvědomí svou sílu, povstali proti buržoazní třídě a jejímu státu a skoncovali s vykořisťováním a bídou. Jako fanatičtí stoupenci sociálního pacifismu, jako zarputilí obhájci buržoazního řádu a zákonnosti, se nemohou než postavit proti jakémukoli skutečnému třídnímu boji tím, že povedou boje k porážce.

Proletariát a buržoazie nejsou žádnými partnery: **jsou třídními nepřáteli**. Pokud chtějí proletáři vzdorovat buržoazním útokům a porazit je, musí se rozejít s poraženeckou orientací aparátů kolaborantismu, vzít svůj boj do vlastních rukou, organizovat se na třídním základě a vést boj metodami a prostředky boje třídního charakteru: jiné řešení neexistuje. Ať už bude výsledek současného boje jakýkoli, je to poučení pro boje budoucí!

• Proti důchodové „reformě“ a všem buržoazním útokům, třídní boj rozcházející se s prokapitalistickou orientací odborových svazů a politikou kolaborantismu!

• Jednota v boji všech proletářů, ve veřejném i soukromém sektoru, zaměstnaných i nezaměstnaných, aktivních i důchodců, mužů i žen, mladých i starých, Francouzů i přistěhovalců!

• Zkrácení pracovní doby a věku odchodu do důchodu! Všeobecné zvýšení mezd, podpor v nezaměstnanosti, důchodů a všech sociálních minim!

• Proti veškeré diskriminaci, stejná mzda za stejnou práci!

• Legalizace imigrantských pracujících bez dokladů!

• Za revoluční boj proti kapitalismu, jeho válečným přípravám a imperialistické nadvládě, v solidaritě s proletáři celého světa!

Leták z 14. března 2023

Tváří v tvář kapitalistům a jejich státu nestačí demonstrace-pochody nebo jednorázová blokáda ekonomiky: je třeba skutečného třídního boje!

Vláda jednající ve prospěch kapitalistů (svaz zaměstnavatelů MEDEF: „*reforma je nezbytná*“) je odhodlána provést útok na důchody. Po útoku na nezaměstnané a předtím, než půjde proti imigrantským proletářům bez dokladů, tvoří tato reforma součást protiproletářských opatření, která ve Francii stejně jako jinde požadují kapitalisté k obnovení průměrné míry zisku v ekonomice tváří v tvář krizi, jejímž projevem je stále větší propouštění a pokračující zbídačování pracujících. Kapitalismus zná jen jeden způsob, jak překonat své krize: zaútočit na proletáře tím, že zvýší jejich vykořisťování a vyhodí je na dlažbu. Krize zároveň vyo-

střují soupeření mezi kapitalisty a buržoazními státy do té míry, že přerůstají v otevřené války, jejichž krvavým příkladem je dnes v Evropě Ukrajina, jakož i vražedné střety, které pokračují v Africe a na Blízkém východě.

Vláda prohlásila, že se chce připravit na válku „vysoké intenzity“, a oznámila svůj záměr vydat během šesti let 400 miliard eur (více než 9,427 bilionů korun) na posílení vojenského potenciálu země, a to právě ve chvíli, kdy chce prosadit svou reformu ve jménu nezbytných úspor, kterých je třeba dosáhnout! Úspory připadající na bedra proletariátu budou částečně sloužit k posílení militarismu, přípravě na válku a tučnému živení obchodníků se zbraněmi. Proletářské zájmy a zájmy kapitalistů jsou neslučitelné, i když by nás všechny buržoazní síly a jejich slouhové chtěli přesvědčit o opaku: vyzývají proletáře, aby přijali oběti ve jménu falešného společného zájmu stojícího nad třídami, ve jménu národního ekonomiky nebo „vlasti“, kterou je třeba bránit před zahraničními nepřáteli.

Proletáři však nemají žádnou vlast, jsou solidární se zahraničními proletáři a jejich prvním nepřítelem je jejich vlastní národní buržoazie!

Třídní boj a nikoli „společenská soudržnost“!

Na útoky kapitalistů lze skutečně odpovědět pouze na půdě otevřeného a rozhodného boje a přitom se odvrátit od výzev odborového vedení po „společenské soudržnosti“ (společné komuniké odborových svazů z 22. 2.); tato společenská soudržnost, jež představuje synonymum pro paralýzu proletariátu, je krédem odborových byrokratů, kteří obhajují třídní spolupráci: proto se rozhodli napsat všem poslancům „celé škály stoupenců republiky“ (tedy v souladu s jejich podporou Macrona při prezidentských volbách, včetně poslanců pravice a macronistů), aby pro tento zákon nehlasovali! Proto se snaží ze všech sil vynalézavě předkládat jiné prostředky či jiné reformy, které by tento „problém“ vyřešily. Ale není na proletářích, aby navrhovali řešení finančních problémů buržoazie; a naplnění svých požadavků nemohou očekávat od parlamentu a buržoazních poslanců, ale pouze od svého boje – tedy je-li skutečným bojem, bojem **třídy proti třídě**!

Demonstrace-protestní průvody, jakkoli působivé, jsou stejně bezmocné jako jednodenní „blokáda“ země nebo izolované „obnovované“ stávky. V roce 1995 to byla **časově neomezená stávka** v SNCF (železnice) s **okupací** pracovišť (nádraží atd.) a **totální blokádou** dopravy, její **rozšíření i na další podniky**, co po třech týdnech donutilo vládu stáhnout plán na likvidaci specifického důchodového systému a zrušení tisíců pracovních míst železničářů: to je příklad k následování!

Je možné čelit útokům buržoazie, ale za podmínky, že boj bude veden třídními metodami a cíli: časově neomezené stávky vedené stávkovými výbory zvolenými pracujícími a koordinovanými mezi sebou, účinné stávkové linie před podniky (tzv. pikety), obsazování pracovišť, rozšíření hnutí na výlučnou obranu proletářských zájmů atd.

Rok za rokem fakta ukazují, že ponechání osudu boje v rukou kolaborantských odborových vedení, ať už jednajících společně či nikoli, vede pouze k porážce; je více než naléhavé rozejít se s orientací

na třídní spolupráci, organizovat se nezávisle na poskocích buržoazie a vrhnout se do skutečného třídního boje!

• Proti důchodové „reformě“ a proti všem buržoazním útokům je třeba vést třídní boj v roztržce s prokapitalistickým zaměřením kolaborantských odborových svazů a politických organizací!

• Sjednocení v boji všech proletářů, veřejného i soukromého sektoru, zaměstnaných i nezaměstnaných, aktivních i důchodců, mužů i žen, mladých i starých, Francouzů i přistěhovalců!

• Drastické zkrácení pracovní doby a věku odchodu do důchodu!

• Všeobecné zvýšení mezd, podpor v nezaměstnanosti, důchodů a všech sociálních minim!

• Proti veškeré diskriminaci, stejná mzda za stejnou práci!

• Legalizace imigrantských pracujících bez dokladů!

• Za revoluční boj proti kapitalismu, jeho válečným přípravám a imperialistické nadvládě, v bratrském svazku s proletáři celého světa!

Boj proti důchodovým „reformám“ a znovuobnovení třídního boje!

Víme, že vláda nejprve svou „reformu“ (1) plánovala schválit lstivě a narychlo, aby se tak mazaně vyhnula potížím se zvládáním hnutí nespokojenosti, které by se mohlo projevit během dlouhého parlamentního procesu.

Odpustila od toho z politických důvodů (aby to nemělo dopad na republikánskou stranu) a aby zahladila svoji „příliš direktivní“ image uspořádala raději s předstihem manipulativní imitaci „společenské konzultace“; tuto cestu zvolila proto, že se spoléhala na rezignaci ze strany proletářů, kteří bez zdráhání přijali zavedení výjimečného stavu pod záminkou zdraví během Covidu; a především proto, že počítala s tím, že odborové svazy se zhostí své role hasičů společenského napětí a zabrání případné eskalaci nespokojenosti: neprokázaly snad již svou úslužnost tím, že se zúčastnily tohoto zastíracího jednání? Po definitivním ohlášení tohoto záměru lídr CGT Martinez zavtipkoval, že se vládě podařilo „*poprvé za 12 let*“ vyvolat jednotu odborů.

Přitom nějak zapomněl, že se tomu tak – již! – stalo během hnutí proti důchodové reformě za Sarkozyho, sabotovaném odbory (které nikdy nepožadovaly stažení reformy ministra práce Erica Woertha znamenající tečku za odchodem do důvodu v 60 letech, ale pouze její restrukturalizaci), podobně jako během hnutí v letech 2003 a 2007. Poté, co „*Intersyndicale*“ („kartel“ tvořený největšími odborovými federacemi) držel proletáře několik měsí-

ců na uzdě formou opakovaných „akčních dnů“ čemuž buržoazie pro jeho „*smysl pro zodpovědnost*“ tleskala, na podzim roku 2010 po přijetí zákona toto hnutí ukončil a to v atmosféře poznamenané obnovovanými stávkami v různých odvětvích (SNCF, rafinérie, popeláři…) a násilnými represemi proti demonstracím mládeže (2).

Navzdory této zjevné zradě obrany proletářských zájmů ze strany vedení odborů, které stejně jako CGT (nejpočetnější odborová konfederace) zůstaly v diskrétním spojení s Elysejským palácem, nedošlo k žádným vážným pokusům o překonání „*Intersyndicale*“, který si tak dokázal udržet skutečnou kontrolu nad hnutím. Toto hnutí však zaznamenalo velmi silnou účast na demonstracích, nejrozsáhlejších od roku 1995 kdy se protestovalo proti zrušení speciálním penzijním plánům a proti systému financování sociálního zabezpečení vycházejícím z plánu premiéra Alaina Juppého (tzv. „Juppého plán“), a setkalo se s obrovskou podporou obyvatelstva (podle průzkumů veřejného mínění kolem 70 %). To je důkazem toho, že ani seberozsáhlejší, byť dobře zorganizované manifestace, ani izolované obnovované stávky nejsou s to donutit vládu odhodlanou realizovat jeden ze svých útoků, aby ustoupila.

Nebyly to v roce 1995 masové demonstrace, ale stávky, a to především třítýdenní časově neomezená stávka v SNCF (národní železniční dopravce) se stávkovými pikety, okupacemi stanic a dispečinků atd. a poté rozšíření stávky na RATP (pařížský dopravního podnik) a poštu, co přimělo vládu ustoupit od svého plánu na zrušení speciálních penzijních plánů ve veřejné správě, stejně jako od plánu restrukturalizace SNCF (který předpokládal zrušení desítek tisíc pracovních míst).

Jakmile bylo tohoto dosaženo, podařilo se železničářským odborům CGT stávku ukončit, čímž však umožnily vládě uzákonit příslušnou část týkající se sociálního zabezpečení. Marc Blondel, lídr odborové konfederace Force ouvričre (třetí největší po CGT a CFDT), který se na radu „lambertistických“ trockistů prezentoval jako bojovný odborář, mohl prohlásit: „*Gratuluji si k tomu, že neexistuje žádná koordinace* [tj. nezávislá organizace proletářů, jako v roce 1986, pozn. red] *a že kontrola nad hnutím je v rukou odborových organizací. (...) Nikdy jsem nemluvil o generální stávce, pouze o zevšeobecnění stávky. Generální stávka evokuje předrevoluční situaci a to značí armádní náklaďáky v ulicích Paříže. Nechci, aby se Paříž ocitla ve stavu obležení*“ (3).

Nehledě na sílu tohoto hnutí boje vyjádřil tento odborový boss to podstatné: že nejdůležitější je, aby toto hnutí zůstalo v rukou organizací třídní spolupráce; jinak by hrozilo, že se stane nebezpečím pro společenské status quo. Blondel se snažil myšlenku generální stávky zažehnat, protože se bál jakékoli „předrevoluční“ (sic!) vyhlídky, jenže generální stávka řízená jím a jeho kolegy by v sobě neměla nic revolučního!

V letech 2019–2020 se boj proti důchodové reformě koncentroval do stávek v dopravě a ve školství; a opět bylo jednání „*Intersyndicale*“ (odborová konfederace CFDT se jej neúčastnila), který si udržel kontrolu nad hnutím a sázel na vyčerpání stávkujících (4), rozhodující pro to, že boj skončil fiaskem. Velmi mu v tom pomohlo počínání takzvaných „krajně“ levicových skupin, nefalšovaných zastánců „*Intersyndicale*“, i když jej kritizovaly. Mezio-

borová všeobecná shromáždění (AG) byla početná a někdy vedla, jako v Toulouse, ke koordinaci AG celé aglomerace. Tyto iniciativy sice reagovaly na potřeby boje, ale politické a odborové síly v nich je často transformovaly v převodní páky třídního kolaborantismu, který zosobňoval „*Intersyndicale*“.

Dnes „*Intersyndicale*“ (v plném rozsahu) hodlá znovu hrát stejnou starou, ale účinnou notu; stejně jako Blondel před 28 lety dělá vše, včetně předstírání neústupnosti a razance proti vládnímu projektu, aby si udržel hnutí pod svou kontrolou.

Proletáři, pamatujíce si zkušenosti z minulosti, se pro změnu nesmějí nechat nachytat na jeho řeči a nesmí důvěřovat těm, kteří jej obdobně jako NPA prezentují jako jakýsi „opěrný bod“. Chtějí-li zvítězit, musí se připravit na to, že budou organizovat a řídit své boje výlučně na obranu proletářských zájmů, a nikoli zájmů podniku nebo národní ekonomiky, a vrátit se ke metodám a prostředkům třídního charakteru: neomezené stávky vedené stávkovými výbory, s okupacemi, účinnými stávkovými pikety, nezávislými všeobecnými shromážděními, masivním vysíláním zástupců do jiných podniků s cílem rozšířit stávku za hranice podniku, kategorie nebo odvětví, koordinací všeobecných shromáždění a výborů atd.

Tato cesta je v radikálním protikladu k legalistické a korporativistické orientaci politiky sociálního smíru, kterou vnucují politické a odborové organizace třídního kolaborantismu; je ovšem i jedinou účinnou cestou!

„Le prolétaire“, č. 547,
prosinec 2022 – leden/únor 2023

---

(1) Ve skutečnosti jde o „*protireformu*“, protože doba, kdy rozvíjející se kapitalismus přiznával proletariátu reformy, aby ho přiměl vzdát se třídního boje, pominula: nyní je na místě pro kapitalismus v krizi si vzít zpět to, co dříve přiznal.

(2) Tehdy jsme napsali: „*Odmítnutím reagovat na tyto brutální agrese [útoky policie na stávkové pikety, nucený návrat do práce pro stávkující v rafineriích atd.] více než jen pouhými ‚symbolickými akcemi‘ a odsuzováním infiltrace ‚provokatérů‘ do demonstrací (o policistech se nemluví), odmítnutím vybízet pracující ke stávkám v solidaritě se svými třídními bratry, kteří byli přinuceni k návratu do práce, tj. vystaveni ‚stannému právu‘, a s mladými lidmi, kteří byli zmláceni obušky a rozehnáni slzným plynem, dávají vedení odborů ve skutečnosti vládě zelenou k rozbití hnutí a probíhajících stávek!*“. Viz leták z 24. 10. 2010, k dispozici na pcint.org.

(3) Viz *Le prolétaire*, č. 434.

(4) Viz *Le prolétaire*, č. 535 a letáky, které jsme tehdy distribuovali, lze nalézt na našich webových stránkách.

Důchody, nezaměstnanost, inflace… Za obnovení třídního boje proti všem kapitalistickým útokům!

Důchodová „reforma“ je součástí všeobecného a neustálého zostřování ka pitalistických útoků proti proletářům. Důchody nejsou „právem“ nebo darem od státu, ale součástí „nepřímé mzdy“ – části „reálné mzdy“, která není vyplácena přímo zaměstnancům, ale je přerozdělována ve formě sociálních dávek – nazývaných také „sociální příspěvky“. Vlády, jak levicové, tak pravicové, se po léta snažily v reakci na přání kapitalistů tyto „poplatky“ snižovat, čímž snižovaly „reálné mzdy“ a zvyšovaly zisky, a potažmo snižovaly sociální dávky. Potíže kapitalismu tváří v tvář rostoucí krizi jej nutí zvyšovat tlak na mzdy a vykořisťování proletářů. Vidíme to na reformě pojištění v nezaměstnanosti, jejímž cílem je snížení dávek; vidíme to na plánované reformě důchodů, která bude často mít za následek odchod do důchodu se sníženým důchodem kvůli prodloužení potřebné délky odvodů: není divu, že tyto reformy schválily organizace zaměstnavatelů!

K tomu je třeba připočítat inflaci, která je vysoká zejména u základních produktů a která snižuje mzdy a představuje skutečný „transfer bohatství“ ve prospěch kapitalistů na úkor proletářů.

Boj proti útokům vůči proletariátu vyžaduje návrat ke skute čnému třídnímu boji!

Tváří v tvář těmto útokům se zástupci odborů chvástají, že se zúčastnili „konzultačních“ schůzek s vládou, na nichž předložili „jiná řešení financování“ systému, která, jak naříkají, nebyla „seriózně prostudována“; ve skutečnosti všichni věděli, že tyto schůzky neměly jiný cíl než poskytnout vládě, která byla odhodlána prosadit svůj projekt, alibistický obraz dialogu: s třídním protivníkem se nemá vést konzultace, ale bojovat! To je přesně to, co si odborové špičky, neochvějně lpící na své roli „sociálního partnera“ a na třídní spolupráci, kterou tato role obnáší, nepřejí. Proto po účasti na těchto maškarádách vzkřísily svou katastrofální taktiku opakujících se „dnů akce“ a záměr vepsat „mobilizaci“ (nemluvme o boji!) „do dlouhodobé perspektivy“ (tisková zpráva z 1. 10.): neexistuje lepší způsob, jak vyčerpat ducha bojovnosti proletářů, jak ilustrují porážky velkých hnutí v letech 2003, 2010, 2013 a 2020.

Pracující však nejsou vždy odsouzeni k porážce, jak ukázala stávka kontrolorů SNCF (národní železniční dopravce) během vánočních svátků: organizovali se autonomně, vešli do stávky nezávisle na odborových organizacích, které byly příliš zaneprázdněny sociálním dialogem s vedením, a přinutili vedení k tomu, aby ustoupilo a přiznalo když ne zvýšení platů, tak alespoň výrazné prémie. Tato epizoda, mimo své nevyhnutelné limity, ukazuje cestu: aby měl boj šanci na úspěch, je nutné se **rozejít** s tendencemi a praktikami třídní kolaborace vnucenými odborovými vůdci a **vzít svůj boj do vlastních rukou**.

• Za návrat k metodám a prostředkům boje třídního charakteru, za nezávislou třídní organizaci a boj!

• Za obnovení všeobecného boje proti kapitalismu!

Leták z 17. ledna 2023; "Le prolétaire"; č. 547; prosinec 2022–leden/únor 2023

Vláda pokračuje v útocích, zatímco odbory boje izolují a sabotují

Vláda nakonec ustoupila od novely zákona o financování sociálního zabezpečení, která měla se sebou nést zvýšení věku odchodu do důchodu. Na radu svých spojenců ze středopravicové strany Mouvement démocrate (zkráceně MoDem) dospěla k názoru, že prostřednictvím fingovaných „jednání se sociálními partnery" (s organizacemi zaměstnavatelů a kolaborantskými odborovými svazy – počítaje i odborovou konfederaci CGT) bude prosazení reformy sociálního systému snazší. Tento krok nebyl komplikací, jelikož vláda ujišťovala, že návrh zákona v tomto duchu bude předložen v nejbližší době. Ministr financí Bruno Le Maire vyzval 27. 9. zaměstnavatele k „*nadšené*" podpoře této „*pro zemi životně důležité*" reformy. Podle údajů zveřejněných oficiálními službami by posunutí důchodového věku na 64 let přineslo do konce pětiletého období dodatečné příjmy ve výši 15 miliard eur (díky zvýšení počtu daňových poplatníků) a ušetřilo by se přibližně 7–8 miliard eur v důchodovém systému (pronesl taktéž Le Maire). Také se argumentuje značným počtem nových pracovních míst, která by se díky této reformě vytvořila, kdežto ve skutečnosti zamýšleným výsledkem bude, že mnoho pracujících proletářů vysokého věku bude fakticky nuceno odejít do důchodu ještě před dosažením zákonem stanoveného věku, tudíž se sníženým důchodem.

Ačkoli vláda tvrdí, že tato reforma je nutná pro „zachování našeho důchodového systému", ve skutečnosti je nutná pro zachování průměrné míry zisku kapitalismu: ve Francii stejně jako v jiných kapitalistických zemích je klíčovým mottem agresivní kampaň proti „neproduktivním výdajům", tj. výdajům na „sociální zabezpečení", z nichž starobní důchody tvoří největší část, podle posledních údajů ve Francii asi 14 % „hrubého domácího produktu" (HDP). Pro francouzské kapitalisty je však především nepřijatelné, že tyto výdaje na sociální zabezpečení celkově jsou v ostatních evropských zemích obecně nižší (36 % HDP versus 30,3 % v Německu a 30 % průměrně v Evropské unii v roce 2020) (1): v situaci zostřené konkurence, kdy dochází ke ztrátě podílů na trhu, jsou tyto výdaje na překážku.

Buržoazní vlády, ať už levicové, nebo pravicové, proto dostaly zadání snížit „sociální odvody“ firem právě snížením těchto výdajů, ať už jde o důchody, náklady na zdravotní péči, dávky v nezaměstnanosti atd., a neustoupily; Macronova vláda tento pohyb pouze následuje, pouze jej kvůli krizi akcentuje. Tyto „sociální výdaje“ představují tzv. odloženou neboli „nepřímou“ mzdu, tj. část mzdy, kterou šéf nevyplácí přímo zaměstnanci, ale je mu vyplácena ve formě různých sociálních dávek (2). Snížení sociálních odvodů, a tedy i sociálních dávek, je proto útokem na mzdy: jde o přímo protiproletářské opatření, jehož cílem je zvýšit kapitalistický zisk.

Odbory a levicové strany reagují na útoky fingovanými boji

Na oslabování „kupní síly“ a ohrožení důchodů reagovaly vedení odborů svou starou praxí opakovaných „akčních dnů“: 22. září pro sektor zdravotnictví, mezioborový akční den 29. září, poté 18. října, 10. listopadu, zatímco levicové strany uspořádaly 16. října demonstraci v Paříži (“pochod proti vysokým životním nákladům“ atd). Očividně tato smršť iniciativ nijak neoslabila odhodlání vlády. Jak by tomu mohlo být jinak? Vláda ze zkušenosti ví, že se těchto „sociálních partnerů“ nemusí bát, protože opět prokázali, že mají situaci pod kontrolou; ani akční den z 18. října, který média s pompou prezentovala jako strašlivou generální stávku, i když stávka v rafineriích pokračovala, neměl velký dopad, protože odbory pro mobilizaci pracujících udělaly minimum (3). Navzdory silným řečem stávka v rafineriích zůstala izolovaná a CGT se zasloužila o to, že nařízené návraty do práce proběhly v klidu a rafinerie jedna po druhé obnovily provoz. Ostatní dny měly ještě menší odezvu. To neznamená, že nespokojenost není plošná nebo že proletáři jsou rezignovaní: úspěch hnutí v pařížském dopravním podniku RATP svědčí o opaku. Jsou však oprávněně skeptičtí k užitečnosti těchto opakovaných „akčních dnů“.

Tváří v tvář tomuto postoji se některé skupiny „krajní“ levice snaží své veřejné projevy mírně radikalizovat; trockistická Lutte Ouvrière tak volá po „*plánu boje*“, „*který zajistí, že mzdy budou držet krok s cenami*“ (sic) (4), čímž pokračuje v oblíbeném uvažování další trockistické organizace Révolution permanente (RP, Permanentní revoluce, se zrodila jako proud uvnitř trockistické strany Nouveau Parti Anticapitaliste – česky Nová antikapitalistická strana –, kterou v roce 2021 opustila), která považuje východisko pro pracující ve vypracování „*plánu bitvy*“ (sic). Pokud jde však o odbory, zjistíme, že tyto vznešeně znějící formulace jsou jen pouhým divadlem: aby si takové plány tyto kolaborantské organizace osvojily, musely by nejprve skutečně chtít bojovat! Jenže jako stoupenci třídní spolupráce chtějí především vyjednávat, nikoli bojovat.

Cestu vpřed lze nalézt v události zmíněné na strákách RP (5); je to cesta dělníků z Daheru (Toulouse), kteří se tváří v tvář nečinnosti odborů zorganizovali na základní úrovni ke stávce: je to cesta nezávislé třídní organizace a boje, která se rozchází s třídní spoluprací a všemi, kdo ji propagují.

To je jediné řešení pro okamžitou obranu proletářských zájmů!

„Le prolétaire“, č. 546,
září-říjen-listopad 2022

Už žádné rituální „akční dny“! Otevřený třídní boj proti šéfům a buržoaznímu státu!

Na počátku července vyhlásilo několik odborových svazů rituální „den akce“ na začátek školního roku, který následuje po „dni akce“ ze začátku roku, který následoval „den akce“ z října, a ten následoval… Tato nekonečná série dokazuje, je-li to vůbec třeba, že tyto „akční dny“ jsou naprosto zbytečné; podle slov odborového vedení zdaleka nejsou „vrcholem“ mobilizace proletariátu, slouží pouze k jeho demobilizaci: mají pouze uvolnit ventil nespokojenosti mezi dělníky, vytvořit iluzi boje – a vrátit odborům jakousi bojovnou image. Tyto akční dny jsou dovedně rozvrženy ve snaze uklidnit proletáře, kteří trpí přívalem ran, ať už v důsledku inflace, která vede ke snížení „reálné mzdy“ vlivem již přijatých vládních opatření (zákon o nezaměstnanosti) nebo těch ohlášených (důchody), nebo v důsledku zhoršení pracovních podmínek ve firmách.

Organizace, které tvoří těchto několik odborových svazů, se navzdory mediálním prohlášením ve skutečnosti nesnaží organizovat skutečný třídní boj proti kapitalistům a jejich státu; když už nějaký boj vedou, jako například mezi dělníky v rafinérii, ponechávají jej v izolaci, nevystupují proti státním nařízením o chodu nezbytných služeb a spokojují se s tím, že naříkají nad porušováním práva na stávku a jako ti, co řádně dodržují zákony, se obracejí na buržoazní soudy. Uplatnění buržoazního práva, které je ze své podstaty protiproletářské, je však závislé na poměru sil stojících proti sobě: v roce 1963 během velké hornické stávky odmítli stávkující uposlechnout povinný chod služeb nařízený gaullistickou mocí.

Ve skutečnosti tyto odborové organizace systematicky upřednostňují porady se šéfy a vládou: obávají se skutečného třídního boje, který by ohrozil spolupráci mezi třídami, s níž jsou neoddělitelně spjaty. To je důvod, proč všechny boje, které mají tendenci se šířit, jsou poráženy, a zároveň všechny ostatní jsou izolovány. Stačí si připomenout, jak tyto odbory sabotovaly boj ohledně důchodů v letech 2019–2020 nebo předtím boj proti „zákoníku práce“ v roce 2017 a mnoho dalších.

Kapitalisté, které buržoazní stát a vláda v jejich službách masivně podporovaly během tzv. kovidové krize a podporují je i dnes v souvislosti s prudkým růstem cen energií, však nemají v úmyslu snižovat vykořisťování pracujících a zmírňovat svůj tlak na ně. Příkladem je postoj společnosti Total vůči stávkujícím navzdory jejím astronomickým ziskům (kterých se vláda rozhodně nechce dotknout).

Neodkladnost třídního boje!

Organizace, které se připojily k těmto „akčním dnům“, hovoří o „urgentnosti řešení mezd“. Mzdy totiž stagnují, zatímco spotřebitelské ceny stále rostou. Aby však bylo možné bránit a zvyšovat mzdy, zlepšovat životní a pracovní podmínky a vypořádat se s represivními opatřeními, nelze jít cestou spolupráce se šéfy. Proletáři samozřejmě vědí, že se nesmí spoléhat na dobrou vůli kapitalistů ani na vstřícnost

státu, ale nelze věřit ani těm, kteří přísahají výhradně na jednání mezi „sociálními partnery“: kapitalisté a jejich stát nejsou partneři, jsou to třídní nepřátelé, s nimiž je třeba krok po kroku bojovat! Aby boje zvítězily, musí je proletáři vzít do svých rukou, organizovat je a vést je mimo sabotování kolaborantských organizací: je bezodkladně nutné jít cestou skutečného třídního boje!

• Rozchod s třídně kolaborantskou orientací odborových předáků a jejich poskoků, která vede jen k porážce!

• Jednota všech proletářů, ve veřejném i soukromém sektoru, zaměstnaných i nezaměstnaných, Francouzů i přistěhovalců, proti útokům kapitalistů!

• Všeobecné zvýšení mezd, dávek v nezaměstnanosti a všech sociálních dávek! Zlegalizování nelegálních zaměstnanců!

• Otevřený boj proti kapitalistům a jejich státu pomocí metod a prostředků třídního boje!

Leták z 18. října 2022; “Le prolétaire”; č. 546; září-říjen-listopad 2022

Příloha

Nesmíme se chytit do pasti obrany veřejných služeb! Je třeba bojovat výhradně na třídním terénu!

Vláda se netají svým cílem: uskutečnit obrovské propouštění ve státní správě – 120 000 pracovních míst, což odpovídá tomu, co sliboval Macron tehdy ještě jako kandidát na prezidenta – doprovázené důkladným přehodnocením „záruk“, které státní zaměstnanci zatím mají.

Stát coby zaměstnavatel restrukturalizuje veřejnou službu

Pákami tohoto takzvaného „sociálního plánu“ má být masivní restrukturalizace ministerstev, přesun některých gescí na soukromý sektor a snížení objemu či kvality služeb poskytovaných obyvatelstvu.

Stejně jako v každé firmě hodlá stát jakožto zaměstnavatel zvýhodnit snižování počtu pracovních míst připravením plánu „dobrovolných“ odchodů a dojednáním s kolaborantskými odbory výjimek oproti vnitrostátním pravidlům stanovujících statut zaměstnanců státní správy. Chce také mít možnost zavést odměňování „podle zásluh“ a podle výsledků (ve snaze vybudit konkurenci mezi zaměstnanci a dosáhnout jejich poslušnosti) a prohloubit prekarizaci prostřednictvím posílení smluvního zaměstnávání. Stát zkouší různé způsoby, jak oslabit ony „záruky“, aniž by se tím příliš vystavil sociálním střetům, stejně jako se zaměstnavatelé v

soukromém sektoru tváří v tvář krizi snaží obejít různé překážky, jako je omezení pracovní doby nebo placení „sociálních odvodů“.

Buržoazní média tento plán plně podporují demagogickými prohlášeními a falešnými informacemi o „dobře zaopatřených“, o „výsadách z dob minulých“ a o „reformách ve jménu zdravého rozumu“. Pohotově jsou zveřejňovány průzkumy veřejného mínění, které mají ukázat, že obyvatelstvo je vládnímu plánu nakloněno. Onen „nový svět“, jímž se vládní mediální propaganda ohání, není ničím jiným než novým zpřítomněním starých plánů, které musela buržoazie ze strachu před masovými společenskými protesty odložit do šuplíku.

Již v roce 1967 se například v tzv. „rapport Nora“ (Simon Nora byl vysoký francouzský státní úředník a podnikatel, pozn. překl.) uvažovalo o nahrazení statutu státní služby systémem pracovních smluv se státem na úrovni jednotlivých institucí doplněných kolektivními smlouvami. V roce 1979 předpokládala zpráva Gérarda Longueta (z tehdejší Republikánské strany) snížení počtu státních zaměstnanců s trvalými pracovními místy a se zárukami na „celostátní“ úrovni na 400 000, přičemž ostatní měli být najímáni, propouštěni nebo přeřazováni podle lokálních potřeb regionálních institucí.

Obrana pracovních podmínek, nikoli státu!

Vláda útočí na celkový statut státní služby a na speciální služební statuty. Kolaborantské odbory – s výjimkou těch vyloženě žluťáckých – se ženou za modlou státu, který by zajišťoval svou nadtřídní funkci („nestrannost“ státních zaměstnanců).

Buržoazie zřídila pro státní zaměstnance tyto specifické statuty, které jim poskytovaly výhody, aby měla poddajný a poslušný personál ve státní správě a také v některých podnicích, jež byly považovány za zvláště důležité natolik, že ziskovost byla druhotná (např. železniční síť SNCF nebo pošta). Proto se snažila vštěpovat státním zaměstnancům přesvědčení, že tvoří, jak řekl Georges Clemenceau v roce 1906 (tehdejší francouzský premiér za Radikální stranu), „*zvlášť privilegovanou kategorii se zvláštními právy a dokonce i (...) zvláštními povinnostmi*“. Proto státní zaměstnanci ze zákona podléhají „vojenské“ disciplíně, která jim ukládá „povinnost zdrženlivosti“ (čímž je jim omezena svoboda projevu) nebo jsou omezeni na právu na stávku (pravidlo odebrání třicetiny platu, stávkuje-li zaměstnanec hodinu nebo déle, povinnost nahlásit předem svou účast ve stávce, nucený návrat do práce atd.) Obhajoba statutu státní služby slouží k zakořeňování specifické mentality této kategorie, víry v kariérní povýšení, konkurence a kariérismu, servilní úcty k hierarchii…

Nyní se však situace změnila, buržoazie zjišťuje, že stát stojí příliš mnoho, že některá odvětví už nejsou tak zásadní nebo že by mohla být zdrojem zisku pro soukromé kapitalisty. Pracující ve státním sektoru nesmí hájit mýtus státu coby ochránce a dobrodince, jak tomu možná pro ně kdysi dávno bylo: ty časy jsou pryč. Musí bojovat za obhajobu svého skutečného a materiálního prospěchu v podobě pracovní doby, jistoty zaměstnání tváří v tvář nezaměstnanosti nebo v podobě – tím spíš – platu, který je jeho skutečným obsahem.

Musejí reagovat na útoky buržoazie na třídním terénu, třídními metodami a požadavky (zkrácení pracovní doby a pracovní zátěže, jednotné zvyšování platů, převedení prekarizovaných pracovníků na stabilní zaměstnání atd.)

Je třeba usilovat o třídní solidaritu ostatních proletářů, nikoli mezitřídní solidaritu „uživatelů“!

Politický a odborový oportunismus (i té „krajní“ levice) je v principu uctívačem státu; líčí jej jako reprezentanta všech občanů; proto nikdy nepřestane naříkat nad tím, jak stát šéfové ovlivňují, a nad jeho údajným stáhnutím se z ekonomické reality: reformisté tradičně líčili socialismus jako převod většiny podniků do vlastnictví státu – bez jakékoli změny společenských vztahů, přičemž soukromého vlastníka nahradí pouze stát-zaměstnavatel. Zaměstnanci státní správy musí naopak pochopit, že **stát-zaměstnavatel** je jejich nepřítelem a že proti němu musí bojovat, a nikoli snít o jeho vylepšení.

Proletáři nemají na poli buržoazní společnosti, která je vykořisťuje a utlačuje, nic, co by mohli bránit: ani stát, ani podniky, ani oblastní rozvoj, ani národní ekonomiku, ani „veřejné služby“ jako takové, které byly vytvořeny k tomu, aby tato ekonomika fungovala… Musí rozbít buržoazní stát, který je centrem, správní radou jejich třídního nepřítele. Mohou dobýt celý svět: beztřídní společnost!

To neznamená, že mohou zůstat lhostejní k zhoršování základních služeb, které jsou každodenně nuceni využívat. Politika buržoazie zaměřená na tvorbu zisku vede k přeplněné a zpožděné hromadné dopravě, vzdáleným stanicím, stále vyšším cenám za zdravotní péči, k zhoršujícímu se zdravotnímu systému, kdy musíte čekat hodiny v nedůstojných podmínkách, k přeplněným třídám pro děti z dělnické třídy…

Boje týkající se těchto témat jsou součástí primárních bojů, které jsou nezbytné pro obranu životních a pracovních podmínek. Aby byly tyto boje efektivní, mohou být vedeny pouze s třídní orientací a s vůlí – za každé okolnosti – posilovat jednotu pracujících. Právě proto musí tyto boje usilovat o propojení bojů za zlepšení životních a pracovních podmínek uživatelů z řad proletariátu státem poskytovaných služeb a státních zaměstnanců. Není možné spoléhat se na organizování „uživatelů“ státních služeb na mezitřídní bázi, jenž se nevyhnutelně transformuje v prostředek dalšího nátlaku na zaměstnance, proti stávkám, které si „berou uživatele jako rukojmí“, nátlaku a kritizování nepřítomných státních zaměstnanců (z důvodu nemoci nebo stále tvrdších pracovních podmínek). Bojovní pracující musí usilovat o to, aby se vše vrátilo zpět na reálnou základnu, tedy jednak k materiálním potřebám nejvíce vykořisťovaných, jednak k potřebě jednoty všech námezdně pracujících. To je nezbytným předpokladem pro vybudování síly k prosazování jejich požadavků a k postupu po boku všech pracujících.

Perspektiva: boj za komunismus, nikoliv za „více státního“ kapitalismu

Mezi státními zaměstnanci, ale nejen mezi nimi, existuje mnoho iluzí ohledně státu coby jakéhosi arbitru, který by stál nad třídami, byl neutrální a dobrotivý

a řídil se kolektivním zájmem. Právě tento bájný stát by měl poskytovat neméně (1) vysněné „veřejné služby“, jež chtějí ultraliberálové zpochybnit či zrušit. Od konce 19. století opravdoví marxisté otevřeně pranýřují tyto „veřejné služby“. V roce 1882 napadl marxista Paul Lafargue onen „*jakýsi socialismus pro kapitalisty. [Ten] je velmi skromný. Spokojuje se s přeměnou některých průmyslových odvětví ve veřejné služby. Především se však nezpronevěřuje ani jednomu. Naopak získá pro sebe značný počet kapitalistů*“. Již tehdy zdůraznil, že „*v kapitalistické společnosti se soukromý průmysl stává veřejnou službou jen proto, aby lépe sloužil zájmům buržoazie. Výhody, které z toho plynou pro buržoazii, jsou různého druhu; před chvílí jsme zmínili společenské nebezpečí, které vyplývá z přenechání některých průmyslových odvětví osobnímu vykořisťování, nebezpečí, které mizí nebo se zmírňuje, jakmile je řídí stát; ale existují i další. Stát centralizací správy snižuje celkové náklady; provozuje služby s menšími náklady.*

Státu se vytýká, že za vše platí víc než soukromý podnik; nicméně není tomu tak vždy, když jde o zřizování komunikací, což je jeden z nejobtížnějších a nejsložitějších počinů v moderní společnosti. (...) Stát proto může citelně snížit ceny jím provozovaných služeb. Na tomto snížení vydělají kapitalisté, protože jsou to hlavně oni, kdo je využívají. Jaký počet dělníků takto využije poštovní služby pouze jednou či dvakrát ročně! A jak velký je počet podniků a průmyslových koncernů, které rozesílají více než deset až dvacet dopisů denně!“ (1).

K osvobození proletariátu nedojde dobytím buržoazního státu nebo jeho vylepšením prostřednictvím reforem. Toto osvobození proletariátu – a tedy celého utlačovaného lidstva - si vyžaduje násilné zničení buržoazního státu, ozbrojené povstání proletariátu, které nastolí jeho diktaturu. Na troskách buržoazní společnosti pak může proletariát vybudovat společnost bez vykořisťování, bídy, útlaku… a státu!

„Le prolétaire“, č. 527;
leden–březen 2018

---

(1) Viz Lafargue Paul, *Socialism and Nationalism*, 1882; překlad vlastní

Program strany Mezinárodní komunistická strana

Mezinárodní komunistická strana je ustavena na základě následujících principů, které byly formulovány v roce 1921 v Livornu při založení Komunistické strany Itálie (sekce Komunistické internacionály):

1. V současném kapitalistickém společenském režimu se rozvíjí stále rostoucí konflikt mezi výrobními silami a výrobními vztahy, což vyvolává protiklad zájmů a třídní boj mezi proletariátem a vládnoucí buržoazií.

2. Dnešní výrobní vztahy jsou chráněny mocí buržoazního státu, který je, bez ohledu na formu zastupitelského systému a uplatňování volební demokracie, orgánem obrany zájmů kapitalistické třídy.

3. Proletariát nemůže zničit ani změnit systém kapitalistických výrobních vztahů, z něhož pramení jeho vykořisťování, bez násilného svržení buržoazní moci.

4. Nepostradatelným orgánem revolučního boje proletariátu je třídní strana. Komunistická strana sdružující nejpokročilejší a nejrozhodnější část proletariátu sjednocuje úsilí pracujících mas tím, že je obrací od bojů za zájmy různých skupin a za případné dílčí výsledky k všeobecnému boji za revoluční osvobození proletariátu. Úkolem strany je šířit revoluční teorii uvnitř mas, organizovat materiální prostředky akce, řídit dělnickou třídu v průběhu boje a zároveň zajišťovat historickou kontinuitu a mezinárodní jednotu hnutí.

5. Po svržení kapitalistické moci se proletariát nemůže zorganizovat ve vládnoucí třídu jinak než zničením starého státního aparátu a nastolením vlastní diktatury, tj. vyloučením buržoazní třídy a jejích příslušníků ze všech politických práv a funkcí, dokud společensky přežívají, a opřením orgánů nového režimu pouze o produktivní třídu. Komunistická strana, jejíž programová charakteristika spočívá v uskutečnění tohoto základního cíle, současně reprezentuje, organizuje a řídí diktaturu proletariátu. Nutnou obranu proletářského státu proti všem kontrarevolučním pokusům lze zajistit pouze tím, že buržoazii a stranám, které se staví proti diktatuře proletariátu, budou odňaty všechny prostředky politické agitace a propagandy a ozbrojenou organizací proletariátu k odražení vnitřních i vnějších útoků.

6. Pouze síla proletářského státu bude schopna systematicky realizovat všechna následná intervenční opatření do vztahů společenské ekonomiky, jimiž bude uskutečňováno nahrazení kapitalistického systému kolektivním řízením výroby a distribuce.

7. Výsledkem této ekonomické transformace a následných proměn všech činností společenského života bude, že odezní potřeba politického státu a jeho mechanismus se postupně transformuje na racionální správu lidských činností.

* * *

Postoj strany k situaci v kapitalistickém svete a delnickém hnutí po druhé svetové válce vychází z následujících bodů:

8. V průběhu první poloviny 20. století se kapitalistický společenský systém rozvíjel v ekonomické sféře mezi zaměstnavateli zaváděním monopolistických trustů a snahami kontrolovat a řídit výrobu a obchod dle centrálního plánování, a to až po státní řízení celých výrobních odvětví; v politické sféře růstem policejního a vojenského potenciálu státu a totalitním způsobem vlády. To vše nejsou nové typy společenské organizace s rysy přechodu mezi kapitalismem a socialismem, ani návraty k předkapitalistickým politickým režimům: jedná se o specifické formy ještě bezprostřednějšího a výlučnějšího výkonu moci a řízení státu ze strany nejrozvinutějších sil kapitálu.

Tento proces vylučuje progresivní a pacifistické evolucionistické interpretace vývoje buržoazního režimu a potvrzuje predikci koncentrace a formování proti sobě stojících třídních sil. Aby mohly revoluční síly proletariátu zesílit a čelit s odpovídajícím potenciálem svému nepříteli, musí proletariát odmítnout jako svůj požadavek a agitační prostředek návrat k demokratickému liberalismu a požadování zákonných záruk; musí být také definitivně vyloučena metoda přechodného spojenectví revoluční třídní strany jak s buržoazními a maloburžoazními stranami, tak i s pseudodělnickými stranami s reformistickým programem.

9. Světové imperialistické války ukazují, že kritické stadium rozkladu kapitalismu je nevyhnutelné, protože definitivně započalo období, v němž expanze kapitalismu již nevede k růstu výrobních sil, ale podmiňuje jejich akumulaci střídavým a rozsáhlejším ničením. Tyto války způsobily hluboké a opakující se krize v celosvětových organizacích pracujících, protože jim vládnoucí třídy dokázaly vnutit národní a vojenskou soudržnost s tou či onou válčící stranou. Jedinou historickou alternativou, jak čelit této situaci, je znovuzažehnutí třídního boje uvnitř těchto národů vedoucího k občanské válce pracujících mas za účelem svržení moci všech buržoazních států a světových koalic a s tím i obnovení mezinárodní komunistické strany jako síly nezávislé na veškerých organizovaných politických a vojenských silách.

10. Proletářský stát, jelikož jeho aparát je prostředkem a zbraní boje v historickém přechodném období, nečerpá svou organizační sílu z ústavních kodexů a vzorců zastupitelského systému. Největším historickým projevem jeho organizace byly doposud rady dělníků, které se objevily během ruské Říjnové revoluce v roce 1917, v období ozbrojené organizace dělnické třídy pod vedením bolševické strany a totalitního dobytí moci, rozpuštění ústavodárného shromáždění, boje za odražení vnějších útoků buržoazních vlád a potlačení domácí rebelie svržených tříd, středních a maloburžoazních vrstev a oportunistických stran, jakožto neodmyslitelných spojenců kontrarevoluce v rozhodujících momentech.

11. Obrana proletářského režimu před nebezpečím degenerace, které je spojeno s možnými neúspěchy a ústupy v práci na ekonomické a společenské transformaci, jejíž kompletní realizace je nemyslitelná v rámci jedné země, může být zajištěna pouze neustálou koordinací politiky dělnického státu s jednotným mezinárodním bojem proletariátu každé země proti její vlastní buržoazii a jejímu státnímu a vojenskému aparátu, neustálým bojem v jakékoli mírové či válečné situaci a prostřednictvím politické a programové kontroly světové komunistické strany nad aparáty státu, v němž se dělnická třída dostala k moci.